

U S T A W A

z dnia

o przewozie towarów niebezpiecznych¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady prowadzenia działalności w zakresie krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego, kolejną i żegluga śródlądową towarów niebezpiecznych oraz organy i jednostki realizujące zadania związane z tym przewozem.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) ADR – Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 27, poz. 162 oraz z 2010 r. Nr 63, poz. 395), wraz ze zmianami obowiązującymi od daty ich wejścia w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, ogłoszonymi we właściwy sposób;
- 2) RID – Regulamin dla międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID), stanowiący załącznik C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), sporządzonej w Bernie dnia 9 maja 1980 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 100, poz. 674 i 675 oraz z 2009 r. Nr 167, poz. 1318), wraz ze

zmianami obowiązującymi od daty ich wejścia w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, ogłoszonymi we właściwy sposób;

- 3) ADN – Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu śródlądowymi drogami wodnymi towarów niebezpiecznych (ADN), zawartą w Genewie w dniu 26 maja 2000 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 235, poz. 1537), wraz ze zmianami obowiązującymi od daty ich wejścia w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, ogłoszonymi we właściwy sposób;
- 4) towar niebezpieczny – materiał lub przedmiot, który zgodnie z ADR, RID lub ADN nie jest dopuszczony, odpowiednio, do przewozu drogowego, przewozu koleją lub przewozu żeglugą śródlądową albo jest dopuszczony do takiego przewozu na warunkach określonych w tych przepisach;
- 5) przewóz drogowy towarów niebezpiecznych – każde przemieszczenie towarów niebezpiecznych pojazdem po drodze publicznej lub po innych drogach ogólnodostępnych, z uwzględnieniem postojów wymaganych podczas tego przewozu oraz czynności związanych z tym przewozem;
- 6) przewóz koleją towarów niebezpiecznych – każde przemieszczenie towarów niebezpiecznych wagonem, z uwzględnieniem postojów wymaganych podczas tego przewozu oraz czynności związanych z tym przewozem;
- 7) przewóz żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych – każde przemieszczenie towarów niebezpiecznych statkiem po wodach śródlądowych, z uwzględnieniem postojów wymaganych podczas tego przewozu oraz czynności związanych z tym przewozem;
- 8) uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych – podmioty wymienione w ADR, RID lub ADN lub jednostka wojskowa, prowadzące działalność związaną z przewozem towarów niebezpiecznych;

- 9) osoba wykonująca czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych – osoba fizyczna zatrudniona przez uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych albo wykonująca czynności na jego rzecz;
- 10) zaświadczenie ADR – dokument potwierdzający ukończenie przez kierowcę kursu ADR i złożenie z wynikiem pozytywnym egzaminu dla kierowców wykonujących przewóz drogowy towarów niebezpiecznych;
- 11) świadectwo eksperta ADN – dokument potwierdzający ukończenie kursu i złożenie z wynikiem pozytywnym egzaminu kończącego kurs na eksperta ADN;
- 12) pojazd – pojazd samochodowy albo zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.²⁾);
- 13) wagon – pojazd kolejowy bez własnego układu napędzającego, który porusza się na własnych kołach po torach kolejowych i jest używany do przewozu towarów;
- 14) statek – urządzenie pływające o napędzie mechanicznym lub bez napędu mechanicznego używane do przewozu towarów;
- 15) środek transportu – pojazd, wagon lub statek używany do przewozu towarów niebezpiecznych;
- 16) urządzenie transportowe – urządzenie umieszczane w środku transportu lub trwale z nim połączone, wykorzystywane do przewozu towaru, w szczególności: cysterna, kontener, kontener do przewozu luzem, wagon-bateria, pojazd-bateria, pojazd MEMU, wieloelementowy kontener do gazu (MEGC), duży pojemnik do przewozu luzem (DPPL);
- 17) siły zbrojne – Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej lub siły zbrojne państw obcych przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz członkowie ich personelu cywilnego, jeżeli pozostają w związku z pełnieniem obowiązków

służbowych, o ile umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, nie stanowi inaczej.

Art. 3. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do przewozu towarów niebezpiecznych:

- 1) w przypadkach wskazanych, odpowiednio, w ADR, RID lub ADN;
- 2) statkami morskimi na morskich wodach wewnętrznych;
- 3) promami pływającymi po wodach morskich, przepływającymi po śródlądowej drodze wodnej lub przez port;
- 4) wykonywanego w całości w granicach obszaru niebędącego obszarem ogólnodostępnym.

2. Przy krajowym przewozie towarów niebezpiecznych nie obowiązują wymagania odpowiednio ADR, RID lub ADN, dotyczące używania języków innych niż język polski.

Art. 4. W sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą, do przewozu towarów niebezpiecznych, w tym do środków transportu i urządzeń transportowych, stosuje się, odpowiednio, ADR, RID lub ADN.

Art. 5. 1. Zezwala się na przewóz towarów niebezpiecznych, określonych odpowiednio w ADR, RID lub ADN jako towary dopuszczone do przewozu, wyłącznie na warunkach określonych w tych przepisach.

2. Zabrania się przewozu towarów niebezpiecznych określonych, odpowiednio, w ADR, RID lub ADN jako towary niedopuszczone do przewozu.

3. Zabrania się przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu innymi niż wymienione w art. 2 pkt 15 ustawy.

Art. 6. Przy przewozie koleją towarów niebezpiecznych do i z państw niebędących stronami konwencji COTIF stosuje się przepisy o przewozie koleją towarów niebezpiecznych, ustalone między stronami, pod warunkiem że uczestnicy

przewozu zagwarantują poziom bezpieczeństwa zgodny z przepisami międzynarodowymi obowiązującymi w odniesieniu do kolei polskich.

Art. 7. Statki żeglugi śródlądowej mogą przewozić towary niebezpieczne na wodach morskich, zgodnie z przepisami kodeksu IMDG – międzynarodowego morskiego kodeksu towarów niebezpiecznych Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), stanowiącego załącznik do Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonej w Londynie dnia 1 listopada 1974 r. (SOLAS) (Dz. U. z 1984 r. Nr 61, poz. 318, 319 i 320, z późn. zm.³⁾) wraz z Protokołem z 1978 r. dotyczącym Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonym w Londynie dnia 17 lutego 1978 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 61, poz. 320 i 321).

Art. 8. 1. Dopuszcza się odstępstwa od przepisów ustawy w przypadku krajowego przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki krajowego przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne,
- 2) szczegółowe wymagania jakie powinny spełniać pojazdy oraz urządzenia transportowe i opakowania mające zastosowanie w przewozie towarów niebezpiecznych, o którym mowa w ust. 1,
- 3) warunki i tryb wydawania wojskowego świadectwa dopuszczenia do przewozu towarów niebezpiecznych, a także wzór i sposób jego wypełniania

– mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz potrzebę ujednoczenia sposobu postępowania podmiotów właściwych w tym zakresie.

Art. 9. 1. Jeżeli przepisy odpowiednio ADR, RID lub ADN zobowiązują właściwą władzę lub upoważnione przez nią jednostki do wykonywania odpowiednich czynności administracyjnych, czynności te wykonują:

- 1) Prezes Urzędu Transportu Kolejowego – w sprawach kontroli bezpieczeństwa przewozu koleją towarów niebezpiecznych;
- 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego – w sprawach kontroli bezpieczeństwa przewozu drogowego towarów niebezpiecznych;
- 3) dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej – w sprawach:
 - a) świadectwa dopuszczenia statku ADN do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych, zwanego dalej „świadectwem dopuszczenia statku ADN”, oraz tymczasowego świadectwa dopuszczenia statku do przewozu towarów niebezpiecznych, zwanego dalej „tymczasowym świadectwem”,
 - b) świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów,
 - c) kontroli bezpieczeństwa przewozu żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych;
- 4) Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, zwany dalej „Dyrektorem TDT” – w sprawach:
 - a) warunków technicznych i badań urządzeń transportowych przeznaczonych do przewozu drogowego, koleją i żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych,
 - b) warunków technicznych i badań nadwozi pojazdów do przewozu luzem towarów niebezpiecznych w przewozie drogowym,
 - c) warunków technicznych i badań naczyń ciśnieniowych przeznaczonych do przewozu gazów,

- d) świadectwa dopuszczenia pojazdów do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych, zwanego dalej „świadectwem dopuszczenia pojazdu ADR”,
 - e) świadectwa doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych w zakresie przewozu drogowego, przewozu koleją i przewozu żeglugą śródlądową;
- 5) Prezes Państwowej Agencji Atomistyki – w sprawach warunków przewozu materiałów promieniotwórczych;
 - 6) minister właściwy do spraw gospodarki w sprawach:
 - a) warunków technicznych i badań opakowań towarów niebezpiecznych,
 - b) badań, klasyfikacji oraz warunków dopuszczania do przewozu towarów niebezpiecznych;
 - 7) minister właściwy do spraw zdrowia – w sprawach warunków przewozu materiałów zakaźnych;
 - 8) minister właściwy do spraw transportu – w pozostałych sprawach.

2. Właściwi ministrowie mogą upoważnić, w drodze zarządzenia, na określonych warunkach, podległe lub nadzorowane jednostki do wykonywania czynności w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 6 – 8, mając na uwadze usprawnienie procedury, kompetencje jednostki i kwalifikacje jej personelu.

3. Właściwymi organami w zakresie krajowego przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej są:

- 1) Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w sprawach:
 - a) zaświadczeń ADR dla kierowców pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przewożących towary niebezpieczne,
 - b) kontroli jednostek wojskowych prowadzących kursy, o których mowa w ustawie;
- 2) Szef Wojskowego Dozoru Technicznego w sprawach:

- a) warunków technicznych i badań urządzeń transportowych przeznaczonych do przewozu drogowego, kolejną i żegluga śródlądową towarów niebezpiecznych,
- b) wojskowego świadectwa dopuszczenia do przewozu towarów niebezpiecznych.

Art. 10. 1. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 4, jest minister właściwy do spraw transportu.

2. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach, o których mowa w art. 9 ust. 3, jest Minister Obrony Narodowej.

Rozdział 2

Uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych

Art. 11. Obowiązki uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych określa odpowiednio ADR, RID lub ADN oraz przepisy ustawy.

Art. 12. 1. Uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych, w przypadku zaistnienia wypadku lub awarii, ma obowiązek przedsięwziąć niezbędne środki bezpieczeństwa w celu zapobieżenia zagrożeniom dla osób, mienia i środowiska, w szczególności niezwłocznie powiadomić właściwą miejscowo ze względu na miejsce powstania zdarzenia jednostkę organizacyjną Państwowej Straży Pożarnej lub centrum powiadamiania ratunkowego.

2. W przypadku zaistnienia wypadku lub awarii w przewozie towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne, dowódca jednostki wojskowej, z której realizowany jest przewóz towarów niebezpiecznych, niezwłocznie powiadamia jednostkę organizacyjną Państwowej Straży Pożarnej lub centrum powiadamiania ratunkowego oraz właściwą terenową jednostkę organizacyjną Żandarmerii Wojskowej.

Art. 13. Uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych jest obowiązany wyposażyć osobę wykonującą przewóz towarów w wymagane dokumenty, o których mowa w ustawie oraz odpowiednio w ADR, RID lub ADN.

Art. 14. 1. Uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych jest obowiązany przeszkolić osoby wykonujące czynności związane z przewozem drogowym, koleją i żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych, zatrudnione przez niego lub wykonujące na jego rzecz czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych przed podjęciem tych czynności, w zakresie odpowiednim do odpowiedzialności i obowiązków tych osób.

2. Szkolenie, o którym mowa w ust. 1, prowadzi osoba posiadająca świadectwo przeszkolenia doradcy odpowiednio w zakresie przewozu drogowego, przewozu koleją lub przewozu żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych, zwane dalej „świadectwem doradcy”.

3. Osoba przeprowadzająca szkolenie potwierdza na piśmie przeszkolenie osób, o których mowa w ust. 1.

Art. 15. 1. Uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych jest obowiązany wyznaczyć na swój koszt co najmniej jednego doradcę do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych, właściwego ze względu na zakres wykonywanego przewozu lub czynności z nim związanych, określonych odpowiednio w ADR, RID lub ADN, zwanego dalej „doradcą”.

2. Obowiązek wyznaczenia doradcy nie dotyczy uczestników wykonujących przewóz towarów niebezpiecznych każdorazowo w ilościach, dla których odpowiednio ADR, RID lub ADN nie wymaga odpowiedniego oznakowania środka transportu.

Art. 16. 1. Uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych jest obowiązany:

- 1) wysłać jeden egzemplarz rocznego sprawozdania z działalności tego uczestnika, w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych oraz czynności z nim związanych, zwanego dalej „rocznym sprawozdaniem”, w terminie do dnia

28 lutego każdego roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie, odpowiednio:

- a) wojewódzkiemu inspektorowi transportu drogowego właściwemu ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych – w zakresie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych,
 - b) Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego – w zakresie przewozu koleją towarów niebezpiecznych,
 - c) dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej właściwemu ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych – w zakresie przewozu żegluga śródlądową towarów niebezpiecznych;
- 2) przechowywać drugi egzemplarz rocznego sprawozdania w swojej siedzibie przez okres 5 lat od dnia jego wysłania.

2. W przypadku przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne, jeden egzemplarz rocznego sprawozdania jest przekazywany drogą służbową przez dowódcę jednostki wojskowej, z której realizowany jest przewóz, do Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych w terminie do dnia 28 lutego każdego roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie, a drugi egzemplarz rocznego sprawozdania jest przechowywany w jednostce wojskowej przez okres 5 lat od dnia jego wysłania.

Art. 17. 1. Przewóz towarów niebezpiecznych, o których mowa w ust. 5, wraz z trasą przewozu podlega, z zastrzeżeniem art. 18, obowiązkowi zgłoszenia do:

- 1) Głównego Inspektora Transportu Drogowego – w przewozie drogowym towarów niebezpiecznych;
- 2) Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego – w przewozie koleją towarów niebezpiecznych;

- 3) dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej właściwego ze względu na trasę przewozu – w przewozie żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych.
2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, są obowiązani dokonać:
 - 1) nadawca towaru niebezpiecznego – jeżeli przewóz rozpoczyna się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jest wykonywany przez przewoźnika będącego przedsiębiorcą zagranicznym w rozumieniu art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593);
 - 2) przewoźnik – w innym przypadku niż określony w pkt 1.
3. Zgłoszenia należy dokonać w terminie nie krótszym niż 5 dni:
 - 1) przed dniem rozpoczęcia przewozu lub
 - 2) przed planowanym dniem wjazdu środka transportu z towarem niebezpiecznym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Minister właściwy do spraw transportu zamieszcza na stronie internetowej urzędu aktualne dane teled adresowe organów, o których mowa w ust. 1.
5. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi w drodze rozporządzenia:
 - 1) wykaz towarów niebezpiecznych, których przewóz podlega obowiązkowi zgłoszenia, uwzględniając szczególne zagrożenia związane z przewozem niektórych towarów niebezpiecznych;
 - 2) formę zgłoszenia i wzór formularza zgłoszenia, uwzględniając w szczególności zakres niezbędnych danych.
6. Przepisów ust. 1 – 4 nie stosuje się do przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne.

Art. 18. 1. Przewóz towarów niebezpiecznych, o których mowa w art. 17 ust. 5, środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za

które siły zbrojne są odpowiedzialne, odbywa się na podstawie zezwolenia wojskowego na przejazd drogowy, wydane przez właściwy organ wojskowy.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) organy wojskowe właściwe do wydawania zezwolenia wojskowego na przejazd drogowy,
 - 2) sposób i tryb wydawania zezwolenia wojskowego na przejazd drogowy,
 - 3) wzór i sposób wypełnienia zezwolenia wojskowego na przejazd drogowy oraz wzory dokumentów związanych z jego wydaniem– mając na uwadze potrzebę ujednoczenia sposobu postępowania podmiotów właściwych w tym zakresie oraz zakres niezbędnych danych.

Rozdział 3

Osoba wykonująca czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych

Art. 19. 1. Obowiązki osoby wykonującej czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych określa odpowiednio ADR, RID lub ADN oraz przepisy ustawy.

2. Kierowca pojazdu lub inna osoba przewożąca towary niebezpieczne jest obowiązana mieć przy sobie i okazywać na żądanie osób uprawnionych do przeprowadzania kontroli wymagane dokumenty.

Art. 20. 1. Do kierowania pojazdem przewożącym towary niebezpieczne w przewozie drogowym, w stosunku do którego ADR wymaga ukończenia przez jego kierowcę kursu ADR, jest uprawniona osoba, która posiada ważne zaświadczenie ADR.

2. Zaświadczenie ADR otrzymuje osoba, która:
 - 1) ukończyła 21 lat, z wyjątkiem kierowców pojazdów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej;

- 2) spełnia wymagania określone w przepisach prawa o ruchu drogowym i o transporcie drogowym w stosunku do kierowców wykonujących przewóz drogowy;
- 3) ukończyła odpowiedni kurs ADR:
 - a) początkowy, jeżeli ubiega się o wydanie zaświadczenia ADR po raz pierwszy,
 - b) doskonalący – jeżeli ubiega się o przedłużenie zaświadczenia ADR;
- 4) złożyła z wynikiem pozytywnym przed komisją egzaminacyjną egzamin kończący kurs ADR początkowy albo doskonalący, nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia ukończenia kursu.

Art. 21. 1. Zakres egzaminu, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, obejmuje sprawdzenie wiedzy ze znajomości przepisów krajowych oraz umów międzynarodowych dotyczących przewozu drogowego towarów niebezpiecznych, oraz innych zagadnień objętych ramowym programem szkolenia kursu ADR.

2. Na egzaminie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, stosuje się pytania egzaminacyjne pochodzące z katalogu pytań zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw transportu. Katalog pytań oraz pytania w nim zawarte nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.

3. Komisję, o której mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, powołuje minister właściwy do spraw transportu spośród osób posiadających wiedzę w zakresie bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych.

4. Osobom wchodzącym w skład komisji, o której mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, za udział w przeprowadzeniu egzaminu przysługuje wynagrodzenie.

5. Egzamin, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, jest przeprowadzany po uiszczeniu opłaty, w upoważnionym przez ministra właściwego do spraw transportu wojewódzkim ośrodku ruchu drogowego, o którym mowa w przepisach prawa o ruchu drogowym, zwanym dalej „WORD”, z zastrzeżeniem art. 22 ust. 1.

6. Osoba, która przystąpiła do egzaminu, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, może, za pośrednictwem WORD, zgłaszać do ministra właściwego do spraw transportu w terminie 3 dni od dnia przeprowadzenia egzaminu lub ogłoszenia jego wyniku, w formie pisemnej, skargi co do jego przebiegu lub wyniku, z zastrzeżeniem art. 22 ust. 2.

7. W przypadku uznania skargi za zasadną minister właściwy do spraw transportu może nakazać powtórzenie egzaminu, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, albo uznać ten egzamin za złożony z wynikiem pozytywnym.

8. Za powtórne przystąpienie do egzaminu w przypadku, o którym mowa w ust. 7, nie pobiera się opłaty.

9. Kierowca, który zamierza poszerzyć zakres posiadanych uprawnień, może przystąpić do części specjalistycznej egzaminu, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, po ukończeniu kursu specjalistycznego odpowiadającego zakresowi egzaminu. Okres ważności rozszerzonych uprawnień nie może przekraczać terminu ważności dotychczas posiadanych uprawnień.

Art. 22. 1. Egzamin, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, dla kierowców pojazdów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej jest przeprowadzany w upoważnionej jednostce wojskowej przed komisją egzaminacyjną powołaną przez ministra właściwego do spraw transportu spośród osób posiadających wiedzę w zakresie bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych. Za egzamin nie pobiera się opłaty.

2. Osoba, która przystąpiła do egzaminu, o którym mowa w ust. 1, może, za pośrednictwem Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, zgłaszać do ministra właściwego do spraw transportu w terminie 3 dni od dnia przeprowadzenia egzaminu lub ogłoszenia jego wyniku, w formie pisemnej, skargi co do jego przebiegu lub wyniku.

3. Przepisy art. 21 ust. 1, 2, 7 i 9 stosuje się odpowiednio.

Art. 23. 1. Zaświadczenie ADR jest wydawane przez WORD, o którym mowa w art. 21 ust. 5, z zastrzeżeniem art. 26.

2. Zaświadczenie ADR jest wydawane na okres 5 lat, licząc od dnia złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu kończącego kurs ADR początkowy przed komisją, o której mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4.

3. WORD przekazuje do centralnej ewidencji kierowców, o której mowa w art. 100a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, następujące dane osób, którym wydano zaświadczenie ADR albo wydano jego wtórnik:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) numer PESEL – o ile został nadany;
- 4) zakres i numer wydanego zaświadczenia ADR;
- 5) okres ważności zaświadczenia ADR.

4. Dane, o których mowa w ust. 3, WORD przekazuje do centralnej ewidencji kierowców z wykorzystaniem urządzeń teletransmisji danych w terminie 14 dni od dnia wydania zaświadczenia ADR albo wydania jego wtórnika.

5. W celu przedłużenia ważności zaświadczenia ADR kierowca jest obowiązany, w okresie 12 miesięcy poprzedzających datę upływu ważności zaświadczenia ADR, ukończyć kurs ADR doskonalący i złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4. Po spełnieniu tych wymagań WORD przedłuża ważność zaświadczenia ADR na okres kolejnych 5 lat od daty upływu terminu ważności dotychczasowego zaświadczenia ADR, wydając nowe zaświadczenie ADR.

6. WORD prowadzi ewidencję wydanych zaświadczeń ADR zawierającą dane, o których mowa w ust. 3.

7. Osoba, która ukończyła kurs ADR doskonalący i nie złożyła z wynikiem pozytywnym egzaminu w terminie, o którym mowa w ust. 5, może otrzymać zaświadczenie ADR po spełnieniu warunków dla osoby ubiegającej się o wydanie zaświadczenia ADR po raz pierwszy.

8. W przypadku utraty zaświadczenia ADR, na wniosek osoby zainteresowanej, WORD wydaje wtórnik zaświadczenia ADR. Za wydanie wtórnika pobiera się opłatę.

Art. 24. Opłata, o której mowa odpowiednio w art. 21 ust. 5 i art. 23 ust. 8, stanowi przychód WORD przeznaczony na pokrycie kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminu, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, w tym wynagrodzeniem członków komisji egzaminacyjnej oraz wydawaniem zaświadczeń ADR i ich wtórników.

Art. 25. 1. Wydając zaświadczenie ADR albo jego wtórnik WORD pobiera opłatę ewidencyjną na pokrycie kosztów działania centralnej ewidencji kierowców, w wysokości, o której mowa w art. 80d ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

2. WORD przekazuje opłatę ewidencyjną do Funduszu – Centralna Ewidencja Pojazdów i Kierowców, o którym mowa w art. 80d ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym – na zasadach i w terminach określonych w przepisach tej ustawy.

Art. 26. 1. Zaświadczenie ADR dla kierowcy pojazdów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przewożących towary niebezpieczne jest wydawane przez Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych.

2. Zaświadczenie ADR, o którym mowa w ust. 1, jest ważne tylko w przypadku przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub środkami transportu, za które Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej są odpowiedzialne.

3. Do wykonywania przewozu, o którym mowa w ust. 2, uprawniona jest również osoba posiadająca zaświadczenie ADR wydane przez WORD.

4. Osoba posiadająca zaświadczenie ADR, o którym mowa w ust. 1, może otrzymać zaświadczenie wydane przez WORD, po uiszczeniu opłaty, o której mowa w art. 21 ust. 5. Zaświadczenie wydane przez WORD jest ważne przez okres, na który zostało wydane zaświadczenie ADR, o którym mowa w ust. 1.

5. W przypadku utraty zaświadczenia ADR przez kierowcę pojazdów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek osoby zainteresowanej Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych wydaje wtórnik

zaświadczenia ADR. Za wydanie wtórnika zaświadczenia ADR dla kierowcy pojazdów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej nie pobiera się opłaty.

6. Przepisy art. 23 ust. 2 – 7 stosuje się odpowiednio.

7. Przekazanie przez Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych danych, o których mowa w art. 23 ust. 3, do centralnej ewidencji kierowców, o której mowa w art. 100a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, nie podlega opłacie ewidencyjnej.

Art. 27. Dokumentacja dotycząca przebiegu egzaminu i wydanych zaświadczeń ADR oraz ich wtórników jest przechowywana odpowiednio przez WORD lub Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych przez okres 5 lat.

Art. 28. Minister właściwy do spraw transportu dokona wyboru producenta blankietów zaświadczeń ADR w trybie określonym przepisami o zamówieniach publicznych.

Art. 29. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki, formę i tryb przeprowadzania egzaminu, o którym mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, mając na uwadze zakres egzaminu, konieczność zapewnienia ujednoczonych procedur egzaminowania oraz odpowiednich warunków lokalowych do przeprowadzenia egzaminu;
- 2) skład komisji, o której mowa w art. 20 ust. 2 pkt 4, sposób jej działania i tryb jej powoływania oraz wymagania kwalifikacyjne dla osób wchodzących w skład komisji egzaminacyjnej i sposób ustalania wysokości ich wynagrodzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia obiektywnego sprawdzenia przygotowania kierowcy do przewozu towarów niebezpiecznych oraz czas trwania egzaminu i liczbę egzaminowanych osób;

- 3) szczegółowy tryb wydawania zaświadczenia ADR oraz tryb wydawania wtórnika zaświadczenia ADR, a także sposób wypełniania zaświadczenia ADR, mając na uwadze potrzebę ujednoczenia sposobu postępowania podmiotów właściwych w tym zakresie;
- 4) warunki i sposób przechowywania dokumentacji dotyczącej egzaminu oraz dotyczącej wydanych zaświadczeń oraz wydawania ich wtórników, uwzględniając potrzebę właściwego zabezpieczenia tej dokumentacji uniemożliwiającego dostęp osób niepowołanych oraz wyposażenie pomieszczeń w urządzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów;
- 5) wzór zaświadczenia ADR, uwzględniając postanowienia ADR i potrzebę jego należytego zabezpieczenia przed fałszowaniem;
- 6) wysokość opłaty za egzamin, o której mowa w art. 21 ust. 5, która nie może być wyższa niż 15 % kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym wydanie rozporządzenia, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mając na uwadze konieczność pokrycia kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminu oraz wydaniem zaświadczenia ADR, w tym kosztów druku i czynności administracyjnych;
- 7) wysokość opłaty, o której mowa w art. 23 ust. 8, która nie może być wyższa niż 50 złotych za dokument, mając na uwadze pokrycie kosztów wydawania wtórnika zaświadczenia ADR, w tym pokrycie kosztów związanych z drukiem i czynnościami administracyjnymi.

Art. 30. 1. Na statku żeglugi śródlądowej przewożącym towary niebezpieczne powinien znajdować się ekspert do spraw bezpieczeństwa przewozu

towarów niebezpiecznych statkami żeglugi śródlądowej, zwany dalej „ekspertem ADN”.

2. Na statku, o którym mowa w ust. 1, będącym zbiornikowcem przeznaczonym do przewozu gazów powinien znajdować się ekspert ADN do spraw przewozu gazów.

3. Na statku, o którym mowa w ust. 1, będącym zbiornikowcem przeznaczonym do przewozu chemikaliów, powinien znajdować się ekspert ADN do spraw przewozu chemikaliów.

4. Ekspertem ADN może być osoba, która posiada ważne świadectwo eksperta ADN.

5. Świadectwo eksperta ADN otrzymuje osoba, która:

- 1) ukończyła 18 lat;
- 2) ukończyła odpowiedni kurs na eksperta ADN;
- 3) złożyła z wynikiem pozytywnym przed komisją egzaminacyjną egzamin kończący kurs na eksperta ADN, nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia ukończenia kursu.

6. Świadectwo eksperta ADN do spraw przewozu gazów lub świadectwo eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów otrzymuje osoba, która posiada świadectwo eksperta ADN oraz odpowiednio:

- 1) odbyła dodatkowy kurs w zakresie przewozu chemikaliów albo przewozu gazów;
- 2) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin kończący kurs na eksperta ADN do spraw przewozu gazów albo eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów przed komisją egzaminacyjną nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia ukończenia kursu;
- 3) posiada wpis w żeglarskiej książeczce pracy potwierdzający przepracowanie co najmniej jednego roku na zbiornikowcu przeznaczonym do przewozu gazów albo na zbiornikowcu przeznaczonym do przewozu chemikaliów, w okresie dwóch

lat przed złożeniem z wynikiem pozytywnym egzaminu, o którym mowa w pkt 2.

Art. 31. 1. Zakres egzaminu, o którym mowa w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, obejmuje sprawdzenie wiedzy ze znajomości przepisów krajowych oraz umów międzynarodowych dotyczących przewozu żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych oraz innych zagadnień objętych ramowym programem szkolenia kursu na eksperta ADN.

2. Na egzaminie, o którym mowa odpowiednio w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, stosuje się pytania egzaminacyjne pochodzące z katalogu pytań zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw transportu. Katalog pytań oraz pytania w nim zawarte nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.

3. Komisję, o której mowa w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, powołuje minister właściwy do spraw transportu spośród osób posiadających wiedzę w zakresie bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych.

4. Osobom wchodzącym w skład komisji, o której mowa w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, za udział w przeprowadzeniu egzaminu przysługuje wynagrodzenie.

5. Egzamin, o którym mowa odpowiednio w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, jest przeprowadzany w urzędzie żeglugi śródlądowej po uiszczeniu opłaty.

6. Osoba, która przystąpiła do egzaminu, o którym mowa odpowiednio w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, może, za pośrednictwem dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej, zgłaszać do ministra właściwego do spraw transportu w terminie 3 dni od dnia przeprowadzenia egzaminu lub ogłoszenia jego wyniku, w formie pisemnej, skargi co do jego przebiegu lub wyniku.

7. W przypadku uznania skargi za zasadną minister właściwy do spraw transportu może nakazać powtórzenie egzaminu, o którym mowa odpowiednio w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, albo uznać ten egzamin za złożony z wynikiem pozytywnym.

8. Za przystąpienie do egzaminu, w przypadku o którym mowa w ust. 7, nie pobiera się opłaty.

Art. 32. 1. Świadcstwo eksperta ADN, świadcstwo eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadcstwo eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów wydaje:

- 1) w przypadku osób mających miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – dyrektor właściwego terytorialnie urzędu żeglugi śródlądowej ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o uzyskanie świadcstwa eksperta,
- 2) w przypadku osób mających miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Szczecinie

– na okres 5 lat, licząc od dnia złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu, o którym mowa odpowiednio w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2.

2. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej niezwłocznie przekazuje do Dyrektora TDT informacje dotyczące osób, którym wydał lub przedłużył odpowiednie świadcstwo eksperta ADN, zawierające następujące dane:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) numer PESEL – o ile został nadany;
- 4) zakres i numer wydanego odpowiedniego świadcstwa eksperta ADN;
- 5) okres ważności odpowiedniego świadcstwa eksperta ADN.

3. W celu przedłużenia ważności świadcstwa eksperta ADN, świadcstwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadcstwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów, ekspert ADN jest obowiązany ukończyć w okresie 12 miesięcy poprzedzających datę upływu ważności świadcstwa odpowiedni kurs na eksperta ADN i złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin, o którym mowa

odpowiednio w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2. Po spełnieniu tych wymagań dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej przedłuża ważność odpowiedniego świadectwa eksperta ADN na okres kolejnych 5 lat od daty upływu terminu ważności dotychczasowego świadectwa, wydając nowe świadectwo eksperta ADN albo przedłużając ważność dotychczasowego świadectwa.

4. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej prowadzi ewidencję wydanych i przedłużanych odpowiednich świadectw eksperta ADN, zawierającą dane, o których mowa w ust. 2.

5. Osoba, która ukończyła odpowiedni kurs na eksperta ADN i nie złożyła z wynikiem pozytywnym egzaminu w terminie, o którym mowa w ust. 3, może otrzymać świadectwo eksperta ADN po spełnieniu warunków dla osoby ubiegającej się o wydanie świadectwa eksperta ADN po raz pierwszy.

6. W przypadku utraty świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów lub świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów, na wniosek osoby zainteresowanej, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej wydaje wtórnik odpowiedniego świadectwa eksperta ADN. Za wydanie wtórnika pobiera się opłatę.

Art. 33. 1. Opłata, o której mowa odpowiednio w art. 31 ust. 5 i art. 32 ust. 6, stanowi dochód budżetu państwa.

2. Koszty związane z przeprowadzeniem egzaminu, o którym mowa odpowiednio w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, w tym wynagrodzeniem członków komisji egzaminacyjnej oraz wydawaniem odpowiednich świadectw eksperta ADN, ich przedłużaniem lub wydawaniem ich wtórników są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

Art. 34. Dokumentacja dotycząca przebiegu egzaminu i wydanych świadectw eksperta ADN, ich przedłużania oraz wydawania ich wtórników jest przechowywana przez właściwego dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej przez okres 5 lat.

Art. 35. 1. Dyrektor TDT prowadzi w systemie teleinformatycznym ewidencję ekspertów ADN, ekspertów ADN do spraw przewozu gazów i ekspertów

ADN do spraw przewozu chemikaliów, zawierającą dane, o których mowa w art. 32 ust. 2.

2. Dyrektor TDT jest administratorem danych zgromadzonych w ewidencji, o której mowa w ust. 1.

3. Dane, o których mowa w art. 32 ust. 2 pkt 1, 4 i 5, są ogólnodostępne.

Art. 36. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki, formę i tryb przeprowadzania egzaminu, o którym mowa w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, mając na uwadze potrzebę zapewnienia prawidłowego przeprowadzenia egzaminu;
- 2) skład komisji, o której mowa w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, sposób jej działania i tryb jej powoływania oraz wymagania kwalifikacyjne dla osób wchodzących w skład komisji egzaminacyjnej i sposób ustalania wysokości ich wynagrodzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia obiektywnego sprawdzenia przygotowania do pełnienia zadań eksperta ADN oraz czas trwania egzaminu i liczbę egzaminowanych osób;
- 3) tryb wydawania i przedłużania odpowiedniego świadectwa eksperta ADN oraz tryb wydawania wtórnika odpowiedniego świadectwa eksperta ADN, mając na uwadze potrzebę ujednoczenia sposobu postępowania podmiotów właściwych w tym zakresie;
- 4) warunki i sposób przechowywania dokumentacji dotyczącej egzaminu oraz wydanych odpowiednich świadectw eksperta ADN, ich przedłużania oraz wydawania ich wtórników, uwzględniając potrzebę właściwego zabezpieczenia dokumentacji uniemożliwiającego dostęp osób niepowołanych oraz wyposażenie pomieszczeń w urządzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów;

- 5) wzór świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów, uwzględniając postanowienia ADN;
- 6) wysokość opłaty za egzaminy, o której mowa w art. 31 ust. 5, która nie może być wyższa niż 15 % kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym wydanie rozporządzenia, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mając na uwadze konieczność pokrycia kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminu, wydaniem świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów, przedłużeniem ważności dotychczasowego odpowiedniego świadectwa, w tym kosztów druku i czynności administracyjnych;
- 7) wysokość opłaty, o której mowa w art. 32 ust. 6, która nie może być wyższa niż 50 złotych za dokument, mając na uwadze pokrycie kosztów wydania wtórnika odpowiednio świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów, w tym pokrycie kosztów związanych z drukiem i czynnościami administracyjnymi.

Art. 37. Koszt kursu ADR, kursu na eksperta ADN, kursu na eksperta ADN do spraw przewozu gazów oraz kursu na eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów oraz koszt egzaminów, o których mowa odpowiednio w art. 20 ust. 2 pkt 4 oraz w art. 30 ust. 5 pkt 3 i ust. 6 pkt 2, w tym koszt wydania odpowiednio zaświadczenia ADR, świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów, ponosi:

- 1) uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych – w przypadku osoby wykonującej na jego rzecz czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych albo gdy uczestnik

przewozu towarów niebezpiecznych osobiście wykonuje tę działalność;

- 2) uczestnik kursu lub osoba przystępująca do egzaminu – w innych przypadkach.

Rozdział 4

Doradca do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych

Art. 38. 1. Obowiązki doradcy określa odpowiednio ADR, RID lub ADN oraz przepisy ustawy.

2. Do zadań doradcy należy w szczególności sporządzenie raportu powypadkowego dla uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych, na rzecz którego wykonuje zadania doradcy, jeżeli w związku z przewozem towarów niebezpiecznych doznali szkody ludzie, majątek lub środowisko.

3. Jeżeli w związku z przewozem towarów niebezpiecznych miał miejsce poważny wypadek lub awaria w rozumieniu ADR, RID lub ADN doradca, w terminie 14 dni od wystąpienia zdarzenia, przekazuje raport, o którym mowa w ust. 2:

- 1) Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego – w przypadku wypadku lub awarii w przewozie towarów niebezpiecznych koleją;
- 2) właściwemu ze względu na miejsce wystąpienia zdarzenia wojewódzkiemu inspektorowi transportu drogowego – w przypadku wypadku lub awarii w przewozie drogowym towarów niebezpiecznych;
- 3) właściwemu ze względu na miejsce wystąpienia zdarzenia dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej – w przypadku wypadku lub awarii w przewozie towarów niebezpiecznych żeglugą śródlądową;

- 4) Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych – w przypadku przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne.

4. Informacja o wypadku lub awarii w przewozie towarów niebezpiecznych jest przekazywana ministrowi właściwemu do spraw transportu przez organy, o których mowa w ust. 3, niezwłocznie po otrzymaniu przez nie raportu powypadkowego, o którym mowa w ust. 2.

Art. 39. 1. Doradca przygotowuje roczne sprawozdanie w dwóch egzemplarzach, podpisując je imieniem i nazwiskiem oraz wskazując numer świadectwa doradcy, o którym mowa w art. 40 ust. 1.

2. W przypadku wyznaczenia więcej niż jednego doradcy, roczne sprawozdanie sporządza jeden z wyznaczonych doradców, wskazany przez uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych.

3. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza rocznego sprawozdania oraz sposób jego wypełniania, mając na uwadze zakres niezbędnych danych.

Art. 40. 1. Doradcą może być osoba, która posiada ważne świadectwo doradcy odpowiednio w zakresie przewozu drogowego, przewozu kolejną lub przewozu żegluga śródlądową towarów niebezpiecznych.

2. Świadectwo doradcy otrzymuje osoba, która:

- 1) posiada wykształcenie wyższe;
- 2) nie była skazana za przestępstwo umyślne przeciwko wiarygodności dokumentów, obrotowi gospodarczemu oraz bezpieczeństwu powszechnemu;
- 3) ukończyła kurs doradcy;
- 4) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin przed komisją egzaminacyjną działającą przy Dyrektorze TDT, nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia ukończenia kursu.

3. Niekaralność w zakresie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, powinna być potwierdzona złożeniem przez osobę ubiegającą się o wydanie świadectwa doradcy oświadczenia o niekaralności. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 41. 1. Egzamin, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, obejmujący sprawdzenie wiedzy ze znajomości przepisów krajowych oraz umów międzynarodowych dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych, składa się z dwóch części – ogólnej i specjalistycznej dotyczącej odpowiednio przewozu drogowego, przewozu kolejną lub żegluga śródlądową towarów niebezpiecznych. Za egzamin pobiera się opłatę.

2. Na egzaminie, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, stosuje się pytania egzaminacyjne pochodzące z katalogu pytań zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw transportu. Katalog pytań oraz pytania w nim zawarte nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.

3. Komisję, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, powołuje minister właściwy do spraw transportu spośród osób posiadających wiedzę w zakresie bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych.

4. Osobom wchodzącym w skład komisji, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, za udział w przeprowadzeniu egzaminu przysługuje wynagrodzenie.

5. Osoba, która przystąpiła do egzaminu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, może zgłaszać za pośrednictwem Dyrektora TDT do ministra właściwego do spraw transportu w terminie 3 dni od dnia przeprowadzenia egzaminu lub ogłoszenia jego wyniku, w formie pisemnej, skargi co do jego przebiegu lub wyniku.

6. W przypadku uznania skargi za uzasadnioną minister właściwy do spraw transportu może nakazać powtórzenie egzaminu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, albo uznać ten egzamin za złożony z wynikiem pozytywnym.

7. Za przystąpienie do egzaminu, w przypadku o którym mowa w ust. 6, nie pobiera się opłaty.

8. Doradca, który zamierza poszerzyć zakres posiadanych uprawnień, może przystąpić do części specjalistycznej egzaminu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, po ukończeniu kursu doradcy odpowiadającego zakresowi egzaminu. Okres ważności rozszerzonych uprawnień nie może przekraczać terminu ważności dotychczas posiadanych uprawnień.

9. Opłaty, o której mowa w ust. 1, nie pobiera się od żołnierzy i pracowników Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej skierowanych na egzamin przez Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych.

Art. 42. 1. Świadczenie doradcy jest wydawane w drodze decyzji administracyjnej przez Dyrektora TDT na okres 5 lat, licząc od dnia złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu kończącego kurs doradcy.

2. Dyrektor TDT przedłuża ważność świadectwa doradcy na okres kolejnych 5 lat od daty upływu terminu ważności dotychczasowego świadectwa doradcy, wydając nowe świadectwo doradcy, jeżeli doradca:

- 1) nie przestał spełniać wymagań, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2;
- 2) nie naruszył rażąco przez okres ostatnich 5 lat przepisów dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych;
- 3) jest posiadaczem ważnego świadectwa doradcy;
- 4) w okresie 12 miesięcy poprzedzających datę upływu ważności świadectwa doradcy złożył z wynikiem pozytywnym egzamin, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4.

3. Doradca, który nie złożył z wynikiem pozytywnym egzaminu w terminie, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, może otrzymać świadectwo doradcy po spełnieniu warunków określonych w art. 40 ust. 2.

4. W przypadku utraty świadectwa doradcy, na wniosek osoby zainteresowanej, Dyrektor TDT wydaje wtórnik świadectwa doradcy. Za wydanie wtórnika pobiera się opłatę.

5. Opłaty, o której mowa w ust. 4, nie pobiera się od żołnierzy i pracowników Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej skierowanych na egzamin przez Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych.

Art. 43. 1. Dyrektor TDT w drodze decyzji administracyjnej cofa świadectwo doradcy, jeżeli doradca:

- 1) przestał spełniać wymóg, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 2;
- 2) w sposób rażący naruszył przepisy dotyczące przewozu towarów niebezpiecznych.

2. Rażącym naruszeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i art. 42 ust. 2 pkt 2, jest w szczególności nieprzygotowanie rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1.

3. Osoba, której cofnięto świadectwo doradcy na podstawie ust. 1, nie może uzyskać świadectwa doradcy przez okres 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu świadectwa stała się ostateczna.

Art. 44. Opłata, o której mowa odpowiednio w art. 41 ust. 1 i art. 42 ust. 4, stanowi przychód Transportowego Dozoru Technicznego przeznaczony na pokrycie kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminu, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, w tym wynagrodzeniem komisji egzaminacyjnej oraz wydawaniem świadectw doradcy, ich przedłużaniem i wydawaniem ich wtórników.

Art. 45. Dokumentacja dotycząca przebiegu egzaminu i wydanych świadectw doradcy, ich przedłużania oraz wydawania ich wtórników jest przechowywana przez Dyrektora TDT przez okres 5 lat.

Art. 46. 1. Dyrektor TDT prowadzi w systemie teleinformatycznym ewidencję doradców, zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) numer PESEL – o ile został nadany;
- 4) datę i miejsce wydania świadectwa doradcy;
- 5) numer świadectwa doradcy;

- 6) datę ważności i zakres świadectwa doradcy.
2. Dyrektor TDT jest administratorem danych zgromadzonych w ewidencji, o której mowa ust. 1.
3. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 4 – 6, są ogólnodostępne.
4. W przypadku utraty uprawnień przez doradcę Dyrektor TDT usuwa dotyczące go dane z ewidencji, o której mowa w ust. 1.

Art. 47. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki, formę i tryb przeprowadzania egzaminu dla doradców, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego przeprowadzenia egzaminu;
- 2) skład komisji, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4, sposób jej działania i tryb jej powoływania oraz wymagania kwalifikacyjne dla osób wchodzących w skład komisji egzaminacyjnej i sposób ustalania wysokości ich wynagrodzenia, mając na uwadze konieczność zapewnienia obiektywnego sprawdzenia przygotowania do wykonywania zadań doradcy oraz czas trwania egzaminu i liczbę egzaminowanych osób;
- 3) tryb wydawania świadectwa doradcy oraz tryb wydawania wtórnika świadectwa doradcy, mając na uwadze potrzebę ujednolicenia sposobu postępowania podmiotów właściwych w tym zakresie;
- 4) warunki i sposób przechowywania dokumentacji dotyczącej egzaminu oraz dotyczącej wydanych świadectw doradcy, ich przedłużania oraz wydawania ich wtórników, uwzględniając potrzebę właściwego zabezpieczenia tej dokumentacji uniemożliwiającego dostęp osób niepowołanych, a także wyposażenie pomieszczeń w urzędzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów;

- 5) wzór świadectwa doradcy, uwzględniając postanowienia ADR, RID i ADN;
- 6) wysokość opłaty, o której mowa w art. 41 ust. 1, z uwzględnieniem poszczególnych części egzaminów, która nie może być wyższa niż 15 % kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym wydanie rozporządzenia, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniając konieczność pokrycia kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminów, wydaniem świadectwa doradcy, przedłużeniem ważności świadectwa doradcy, w tym kosztów druku i czynności administracyjnych;
- 7) wysokość opłaty, o której mowa w art. 42 ust. 4, która nie może być wyższa niż 50 złotych za dokument, mając na uwadze pokrycie kosztów wydania wórnika świadectwa doradcy, w tym pokrycie kosztów związanych z drukiem i czynnościami administracyjnymi.

Rozdział 5

Działalność w zakresie prowadzenia kursów ADR, kursów na ekspertów ADN, kursów dla doradców oraz kontrola tej działalności

Art. 48. 1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów ADR, kursu na eksperta ADN, eksperta ADN do spraw przewozu gazów, eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów oraz kursów dla doradców, zwanych dalej łącznie „kursami”, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Podmioty prowadzące działalność, o której mowa w ust. 1, zwane dalej „podmiotami prowadzącymi kursy”, podlegają wpisowi do rejestru podmiotów prowadzących kursy.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 2, dotyczy również przedsiębiorcy z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz z państw, które zawarły ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi umowę regulującą swobodę świadczenia usług, czasowo prowadzącego kursy, o których mowa w ust. 1, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Podmiot prowadzący kursy jest obowiązany spełniać następujące warunki:

- 1) posiadać warunki lokalowe i wyposażenie dydaktyczne gwarantujące przeprowadzenie kursu zgodnie z jego programem;
- 2) zapewnić prowadzenie zajęć przez wykładowców, którzy:
 - a) posiadają wyższe wykształcenie i co najmniej pięcioletnią praktykę zawodową w zakresie prezentowanych zagadnień objętych kursem lub
 - b) posiadają świadectwo doradcy, o którym mowa w art. 40 ust. 1;
- 3) posiadać możliwość przeprowadzania ćwiczeń praktycznych objętych tematyką kursów;
- 4) prowadzić kursy w oparciu o ramowy program, o którym mowa w art. 56 pkt 4.

5. Podmiotem prowadzącym kursy może być podmiot:

- 1) w stosunku do którego nie wszczęto postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego;
- 2) który nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo karnoskarbowe, przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów – dotyczy osoby fizycznej lub członków organu osoby prawnej.

6. Niekaralność w zakresie, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, powinna być potwierdzona złożeniem oświadczenia o niekaralności. Składający oświadczenie

jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy jest dokonywany na pisemny wniosek podmiotu, o którym mowa w ust. 2 lub 3, zawierający następujące dane:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz jego adres zamieszkania albo siedzibę i adres;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej, o ile podmiot taki numer posiada oraz miejsce prowadzenia ewidencji działalności gospodarczej, do której został wpisany;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile podmiot taki numer posiada;
- 4) zakres prowadzonych kursów;
- 5) datę i podpis wnioskodawcy.

8. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 7, podmiot wskazany w ust. 2 lub 3 składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie prowadzenia kursów, określone w ustawie z dnia o przewozie towarów niebezpiecznych.”.

9. Oświadczenie powinno również zawierać:

- 1) imię i nazwisko lub pełną nazwę podmiotu;
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
- 3) podpis składającego oświadczenie lub osoby uprawnionej do występowania w imieniu podmiotu, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

10. Po wpisaniu podmiotu, o którym mowa w ust. 2 lub 3, do rejestru podmiotów prowadzących kursy marszałek województwa wydaje zaświadczenie potwierdzające wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy.

Art. 49. 1. Jednostka wojskowa może prowadzić kursy dla żołnierzy i pracowników Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej wyznaczonych do przewozu towarów niebezpiecznych, bez uzyskania wpisu do rejestru podmiotów prowadzących kursy, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 48 ust. 4.

2. Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych prowadzi ewidencję jednostek wojskowych prowadzących kursy, zawierającą następujące dane:

- 1) numer lub nazwę jednostki wojskowej;
- 2) adres jednostki wojskowej;
- 3) zakres prowadzonych kursów.

Art. 50. 1. Organem prowadzącym rejestr podmiotów prowadzących kursy jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania podmiotu prowadzącego kursy.

2. Organem właściwym do prowadzenia rejestru podmiotów prowadzących kursy, o których mowa w art. 48 ust. 3, jest marszałek województwa mazowieckiego.

3. Wpisowi do rejestru podmiotów prowadzących kursy podlegają dane, o których mowa w art. 48 ust. 7 pkt 1 – 4.

4. Organy prowadzące rejestry, o których mowa w ust. 1 i 2, niezwłocznie przekazują do Dyrektora TDT informację o dokonaniu wpisu albo wykreśleniu z rejestru podmiotu prowadzącego kursy.

5. Za wpis do rejestru jest pobierana opłata, która stanowi dochód budżetu państwa.

6. Dyrektor TDT prowadzi w systemie teleinformatycznym ogólnodostępną ewidencję podmiotów prowadzących kursy, zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu prowadzącego kursy;

- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej – o ile podmiot taki numer posiada;
- 3) siedzibę i adres podmiotu prowadzącego kursy albo adres zamieszkania, o ile jest tożsamy z miejscem prowadzenia działalności;
- 4) zakres prowadzonych kursów.

7. Dyrektor TDT jest administratorem danych zgromadzonych w ewidencji, o której mowa w ust. 6.

8. Dane, o których mowa w ust. 6, są ogólnodostępne.

Art. 51. 1. Podmiot prowadzący kursy i jednostka wojskowa, o której mowa w art. 49, są obowiązani:

- 1) na 10 dni przed rozpoczęciem kursu przedstawić, odpowiednio marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia kursu albo Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych informację o terminie, czasie i miejscu kursu oraz harmonogramie rozkładu zajęć;
- 2) najpóźniej w dniu rozpoczęcia kursu przedstawić, odpowiednio marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia kursu albo Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, listę uczestników kursu albo informację o odwołaniu kursu;
- 3) wydać uczestnikowi kursu zaświadczenie o jego ukończeniu w terminie 5 dni od dnia jego ukończenia;
- 4) przesłać, w terminie 7 dni od dnia ukończenia kursu, odpowiednio do Dyrektora TDT, Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, WORD albo dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej, właściwych ze względu na miejsce mającego się odbyć egzaminu, wskazane przez uczestnika kursu następujące dane osoby, która ukończyła odpowiedni kurs:
 - a) imię i nazwisko,

- b) numer PESEL – o ile został nadany,
 - c) zakres ukończonego kursu,
 - d) datę ukończenia kursu;
- 5) do dnia 31 stycznia każdego roku składać odpowiednio marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia kursu albo Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych sprawozdanie z informacją o osobach, które ukończyły kursy w roku poprzedzającym, zawierającą następujące dane:
- a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL – o ile został nadany,
 - c) zakres ukończonego kursu,
 - d) datę ukończenia kursu;
- 6) przechowywać dokumentację dotyczącą prowadzonych kursów przez okres 5 lat od dnia zakończenia kursu;
- 7) umożliwić przeprowadzenie kontroli podmiotu prowadzącego kurs albo jednostki wojskowej w zakresie prowadzonych kursów.

2. Podmiot prowadzący kursy po zakończeniu działalności gospodarczej w tym zakresie przekazuje dokumentację dotyczącą przeprowadzonych kursów marszałkowi województwa prowadzącemu rejestr podmiotów prowadzących kursy, do którego jest wpisany.

Art. 52. 1. Kontrolę podmiotów prowadzących kursy w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych, z zastrzeżeniem art. 53, przeprowadza marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce prowadzenia kursu.

2. Marszałek województwa ma prawo prowadzić kontrolę w zakresie:

- 1) spełniania przez podmiot prowadzący kursy warunków i wymagań, o których mowa w art. 48 ust. 4 i 5;

- 2) zgodności prowadzenia kursu z informacjami przekazywanymi na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2;
- 3) terminowości wykonania obowiązków, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1 – 5;
- 4) prawidłowości wydawania zaświadczeń o ukończeniu kursu;
- 5) prawidłowości przechowywania dokumentacji dotyczącej prowadzonych kursów.

3. Czynności kontrolne wykonuje upoważniony przez marszałka województwa pracownik, który ma prawo:

- 1) żądania od podmiotu prowadzącego kursy i jego pracowników pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli;
- 2) wstępu na teren podmiotu prowadzącego kursy, w tym do pomieszczeń, gdzie prowadzi on kursy, w dniach i godzinach, w których jest lub powinna być wykonywana przez niego działalność gospodarcza.

4. Po przeprowadzonej kontroli pracownik, o którym mowa w ust. 3, sporządza protokół kontroli zawierający w szczególności:

- 1) nazwę i adres kontrolowanego;
- 2) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe osoby przeprowadzającej kontrolę;
- 3) datę upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz wzmianki o jego zmianach;
- 4) określenie przedmiotowego zakresu kontroli;
- 5) określenie dnia rozpoczęcia i zakończenia kontroli;
- 6) imiona i nazwiska oraz stanowiska służbowe osób składających oświadczenia oraz udzielających informacji i wyjaśnień w trakcie przeprowadzania kontroli;

- 7) opis wykonanych czynności kontrolnych oraz ustaleń faktycznych i opis stwierdzonych nieprawidłowości oraz ich zakres;
- 8) pouczenie kontrolowanego o przysługującym prawie zgłoszenia zastrzeżeń do protokołu oraz o prawie odmowy podpisania protokołu;
- 9) określenie miejsca i dnia sporządzenia protokołu kontroli.

5. Marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce prowadzenia kursu w przypadku stwierdzenia naruszeń warunków wykonywania działalności polegających na:

- 1) niespełnianiu przez podmiot prowadzący kursy warunków, o których mowa w art. 48 ust. 4,
 - 2) niewydaniu uczestnikowi kursu zaświadczenia o jego ukończeniu w terminie 5 dni od dnia jego ukończenia,
 - 3) nieprzekazaniu w terminie właściwym organom informacji, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5,
 - 4) prowadzeniu kursów w sposób niezgodny z informacjami przekazanymi na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2,
 - 5) nieprzechowywaniu dokumentacji dotyczącej prowadzonych kursów
- wzywa do usunięcia naruszeń w wyznaczonym terminie.

6. Marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce prowadzenia kursu, przeprowadzający kontrolę, jest obowiązany w terminie 7 dni od dnia zakończenia postępowania kontrolnego poinformować odpowiednio organy, o których mowa w art. 50 ust. 1 i 2, o wynikach przeprowadzonej kontroli.

Art. 53. Kontrolę jednostki wojskowej, o której mowa w art. 49 ust. 1, przeprowadza Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych.

Art. 54. 1. Marszałek województwa prowadzący rejestr podmiotów prowadzących kursy wydaje decyzję administracyjną o zakazie prowadzenia

działalności regulowanej, o której mowa w art. 48 ust. 1, przez podmiot prowadzący kursy w przypadku rażącego naruszenia warunków wykonywania działalności w zakresie prowadzenia kursów.

2. Rażącym naruszeniem warunków wykonywania działalności w zakresie prowadzenia kursów jest:

- 1) złożenie nieprawdziwego oświadczenia, o którym mowa w art. 48 ust. 8;
- 2) niespełnianie wymagań, o których mowa w art. 48 ust. 5;
- 3) wydanie zaświadczenia o ukończeniu kursu osobie nieuprawnionej do jego otrzymania;
- 4) uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli podmiotu prowadzącego kursy;
- 5) nieusunięcie w terminie naruszeń, o których mowa w art. 52 ust. 5.

3. Przepis art. 71 ust. 2 i 3 oraz art. 72 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej stosuje się odpowiednio.

4. Organy, o których mowa w art. 50 ust. 1 i 2, w terminie do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego przekazują do ministra właściwego do spraw transportu informacje dotyczące:

- 1) liczby wpisanych do rejestru podmiotów prowadzących kursy;
- 2) liczby przeprowadzonych kontroli podmiotów prowadzących kursy;
- 3) wysokości kar nałożonych na podmioty prowadzące kursy w wyniku stwierdzenia nieprawidłowości podczas kontroli.

5. Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych może zakazać prowadzenia kursów jednostce wojskowej odpowiednio w przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 3 – 5.

Art. 55. 1. Zadania marszałka województwa, o których mowa w art. 50 ust. 1 – 5, art. 52 i 54 ust. 1 i 4, są wykonywane jako zadania zleczone z zakresu administracji rządowej.

2. Minister właściwy do spraw transportu sprawuje nadzór nad wykonywaniem przez marszałka województwa zadań, o których mowa w ust. 1, pod względem legalności i rzetelności.

Art. 56. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania w zakresie, o którym mowa w art. 48 ust. 4 pkt 1 – 3, w stosunku do podmiotów wykonujących działalność w zakresie prowadzenia kursów, mając na uwadze zapewnienie należytego przeprowadzania kursów;
- 2) wzór wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego wpis podmiotu do tego rejestru, uwzględniając zakres niezbędnych danych;
- 3) wysokość opłaty za wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy, której wysokość nie może być wyższa niż 1000 zł, mając na uwadze wysokość rzeczywistych kosztów związanych z prowadzeniem rejestru podmiotów prowadzących kursy oraz wysokość kosztów związanych z weryfikacją dokumentów;
- 4) rodzaje i zakres kursów, ich ramowy program, minimalny czas trwania kursów, a także warunki wydania zaświadczenia potwierdzającego ukończenie odpowiedniego kursu, mając na uwadze wymagania określone odpowiednio w ADR, RID lub ADN oraz konieczność prawidłowego przygotowania kierowców, ekspertów ADN oraz doradców do przeciwdziałania zagrożeniom związanym z przewozem towarów niebezpiecznych;
- 5) warunki i sposób przechowywania dokumentacji dotyczącej prowadzonych kursów, uwzględniając potrzebę właściwego zabezpieczenia tej dokumentacji uniemożliwiającego dostęp osób niepowołanych oraz wyposażenie pomieszczeń w urządzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów;

- 6) wzór zaświadczenia o ukończeniu kursu, uwzględniając zakres niezbędnych danych dotyczących podmiotu prowadzącego kursy, uczestnika kursu i zakresu ukończonego kursu.

Rozdział 6

Środki transportu

Art. 57. Środki transportu przewożące towary niebezpieczne powinny być przystosowane, wyposażone i oznakowane, zgodnie z ADR, RID lub ADN, z wyłączeniem pojazdów należących do sił zbrojnych wykonujących krajowy przewóz towarów niebezpiecznych.

Art. 58. 1. Pojazdy, dla których ADR wymaga wystawienia świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR, podlegają sprawdzeniu w zakresie spełniania dodatkowych wymagań technicznych, określonych w ADR, dotyczących wyposażenia lub przystosowania tych pojazdów do przewozu towarów niebezpiecznych.

2. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje, w drodze badania technicznego pojazdu samochodowego, określona przepisami prawa o ruchu drogowym, okręgowa stacja kontroli pojazdów, która następnie wystawia zaświadczenie o wyniku przeprowadzonego badania.

3. Transportowy Dozór Techniczny dokonuje na zasadach określonych w ustawie sprawdzenia, czy nadwozie pojazdu do przewozu luzem towarów niebezpiecznych, pojazd MEMU lub cysterny spełniają postanowienia ADR, oraz wystawia protokół z przeprowadzonego badania.

4. Na podstawie pozytywnych wyników badań, stwierdzonych w dokumentach, o których mowa odpowiednio w ust. 2 i 3, Dyrektor TDT w drodze decyzji administracyjnej wydaje świadectwo dopuszczenia pojazdu ADR na okres nie dłuższy niż rok albo przedłuża ważność dotychczasowego świadectwa.

5. Dyrektor TDT prowadzi ewidencję wydanych świadectw dopuszczenia pojazdu ADR.

6. W przypadku utraty świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR, na wniosek osoby zainteresowanej, Dyrektor TDT wydaje wtórnik świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR.

7. Za wydanie świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR, przedłużenie ważności tego świadectwa oraz wydanie jego wtórnika pobiera się opłaty, które stanowią przychód Transportowego Dozoru Technicznego.

Art. 59. 1. Pojazdy należące do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, przewożące towary niebezpieczne, dla których ADR wymaga wydania świadectwa dopuszczenia pojazdów do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych, powinny posiadać odpowiednie świadectwo dopuszczenia pojazdu do tego przewozu.

2. Pojazdy należące do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, którymi jest wykonywany krajowy przewóz towarów niebezpiecznych, powinny posiadać wojskowe świadectwo dopuszczenia do przewozu towarów niebezpiecznych, wydane przez Szefa Wojskowego Dozoru Technicznego, po spełnieniu przez pojazd wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy.

3. Pojazdy należące do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, którymi jest wykonywany międzynarodowy przewóz towarów niebezpiecznych, powinny posiadać świadectwo dopuszczenia pojazdu ADR, wydane przez Dyrektora TDT.

4. Pojazdy należące do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w ust. 3, podlegają sprawdzeniu w zakresie spełniania dodatkowych wymagań technicznych, określonych w ADR, dotyczących wyposażenia lub przystosowania tych pojazdów do przewozu towarów niebezpiecznych.

5. W przypadku pojazdów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w ust. 3, sprawdzenia, o którym mowa w ust. 4, dokonuje, w drodze badania technicznego pojazdu samochodowego, okręgowa stacja kontroli pojazdów albo wojskowa okręgowa stacja kontroli pojazdów posiadająca poświadczenie Dyrektora TDT potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie kwalifikacji diagnostów i wyposażenia stacji kontroli pojazdów, umożliwiającą sprawdzenie pojazdu w zakresie spełnienia dodatkowych wymagań technicznych, określonych w ADR, dotyczących wyposażenia lub przystosowania tych

pojazdów do przewozu towarów niebezpiecznych. Po dokonaniu sprawdzenia stacja kontroli pojazdów wystawia zaświadczenie o wyniku przeprowadzonego badania.

6. W przypadku cystern należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej Wojskowy Dozór Techniczny dokonuje sprawdzenia na zasadach określonych w ustawie, czy cysterny te spełniają postanowienia ADR, oraz wystawia protokół z przeprowadzonego badania i wydaje decyzję dopuszczającą cysternę do eksploatacji.

7. Na podstawie pozytywnych wyników badań, stwierdzonych w dokumentach, o których mowa odpowiednio w ust. 5 i 6, Dyrektor TDT w drodze decyzji administracyjnej wydaje świadectwo dopuszczenia pojazdu ADR na okres nie dłuższy niż rok albo przedłuża ważność dotychczasowego świadectwa.

8. Szef Wojskowego Dozoru Technicznego prowadzi ewidencję wydanych wojskowych świadectw dopuszczenia do przewozu towarów niebezpiecznych.

9. W przypadku utraty wojskowego świadectwa dopuszczenia do przewozu towarów niebezpiecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, Szef Wojskowego Dozoru Technicznego wydaje wtórnik wojskowego świadectwa dopuszczenia pojazdu.

10. Za wydanie poświadczenia, o którym mowa w ust. 5, oraz za wydanie świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR, o którym mowa w ust. 7, przedłużenie ważności tego świadectwa oraz wydanie jego wtórnika nie pobiera się opłaty.

Art. 60. 1. Statki, dla których ADN wymaga wystawienia odpowiedniego świadectwa dopuszczenia statku ADN, podlegają sprawdzeniu w zakresie spełniania dodatkowych wymagań technicznych, określonych w ADN, dotyczących wyposażenia lub przystosowania tych statków do przewozu towarów niebezpiecznych.

2. Sprawdzenia w zakresie spełniania dodatkowych wymagań technicznych, o których mowa w ust. 1, dokonuje Transportowy Dozór Techniczny i wystawia protokół z przeprowadzonego badania.

3. Statek przeznaczony do przewozu towarów niebezpiecznych podlega inspekcji w zakresie wyposażenia oraz dokumentów związanych z przewozem towarów niebezpiecznych.

4. Inspekcję, o której mowa w ust. 3, na wniosek armatora przeprowadza dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej. Z przeprowadzonej inspekcji sporządza się protokół.

5. Na podstawie dokumentów, o których mowa odpowiednio w ust. 2 i 4, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej w drodze decyzji administracyjnej wydaje odpowiednie świadectwo dopuszczenia statku ADN na okres nie dłuższy niż 5 lat albo przedłuża ważność dotychczasowego świadectwa.

6. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej prowadzi ewidencję wydanych świadectw dopuszczenia statku ADN.

7. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej może w drodze decyzji administracyjnej wydać tymczasowe świadectwo, jeżeli statek w wyniku doznanych uszkodzeń nie spełnia wszystkich wymagań dotyczących budowy i instalacji elektrycznej statku. W takim przypadku tymczasowe świadectwo jest wydawane tylko na określoną podróż i dla określonego ładunku.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej może określić warunki dodatkowe dotyczące podniesienia poziomu bezpieczeństwa żeglugi statku przewożącego towary niebezpieczne.

9. W przypadku utraty świadectwa dopuszczenia statku ADN lub tymczasowego świadectwa, na wniosek osoby zainteresowanej, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej wydaje wtórnik odpowiedniego świadectwa.

10. Za wydanie świadectwa dopuszczenia statku ADN, wydanie tymczasowego świadectwa, przedłużenie ważności świadectwa dopuszczenia statku ADN oraz wydanie wtórnika świadectwa dopuszczenia statku ADN i wydanie wtórnika tymczasowego świadectwa pobiera się opłaty, które stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 61. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki, tryb wydawania i przedłużania świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR oraz wydawania jego

wtórnika, a także wzór i sposób wypełnienia świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR, mając na uwadze zakres niezbędnych danych i wymogi zabezpieczenia danych osobowych;

- 2) wysokość opłaty za wydanie świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR, przedłużenie jego ważności oraz wydanie jego wtórnika, które nie mogą być wyższe niż 200 zł, mając na uwadze konieczność pokrycia kosztów odpowiednio wykonywanych czynności w ramach badań technicznych pojazdu oraz kosztów za czynności administracyjne związane z wydaniem tego dokumentu.

2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki, tryb wydawania i przedłużania świadectwa dopuszczenia statku ADN i wydawania tymczasowego świadectwa oraz wydawania ich wtórników, a także wzór i sposób wypełniania świadectwa dopuszczenia statku ADN i tymczasowego świadectwa, mając na uwadze zakres niezbędnych danych i wymogi zabezpieczenia danych osobowych;
- 2) wysokość opłaty za wydanie świadectwa dopuszczenia statku ADN, wydanie tymczasowego świadectwa, przedłużanie ważności świadectwa dopuszczenia statku ADN oraz wydanie wtórników tych świadectw, które nie mogą być wyższe niż 400 zł dla każdego z tych dokumentów, mając na uwadze konieczność pokrycia kosztów odpowiednio przeprowadzanych inspekcji i czynności kontrolnych w celu ich wystawienia, a także kosztów druku i czynności administracyjnych związanych z wydawaniem tych dokumentów.

Rozdział 7

Nadzór i kontrola

Art. 62. 1. Nadzór nad przewozem towarów niebezpiecznych oraz nad jednostkami realizującymi zadania związane z tym przewozem, z zastrzeżeniem art. 63, sprawuje minister właściwy do spraw transportu.

2. W ramach sprawowanego nadzoru minister właściwy do spraw transportu w szczególności:

- 1) sprawdza prawidłowość działań podejmowanych przez służby kontrolne, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 – 3;
- 2) sprawdza prawidłowość wykonywania przez Dyrektora TDT zadań w zakresie:
 - a) prowadzenia ewidencji doradców,
 - b) prowadzenia ewidencji ekspertów ADN, ekspertów ADN do spraw przewozu gazów i ekspertów ADN do spraw przewozu chemikaliów oraz ewidencji podmiotów prowadzących kursy dla doradców,
 - c) świadectwa doradcy i świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR;
- 3) sprawdza prawidłowość zadań wykonywanych przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej w zakresie świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów, świadectw eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów oraz świadectwa dopuszczenia statku ADN i tymczasowego świadectwa;
- 4) sprawdza prawidłowość czynności wykonywanych przez WORD w zakresie zaświadczeń ADR.

3. W ramach sprawowanego nadzoru minister właściwy do spraw transportu gromadzi informacje przekazywane przez:

- 1) organy, o których mowa w art. 38 ust. 3, w zakresie poważnych wypadków lub awarii związanych z przewozem towarów niebezpiecznych,
- 2) marszałków województw w zakresie określonym w art. 54 ust. 4,
- 3) służby kontrolne w zakresie określonym w art. 68 ust. 1 i 2
– w celu, w szczególności, monitorowania zdarzeń z udziałem towarów niebezpiecznych oraz podejmowanych działań w związku z tymi zdarzeniami, monitorowania skali naruszeń przepisów dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych, a także monitorowania procesu szkolenia w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych.

4. W przypadku stwierdzenia, w ramach nadzoru, nieprawidłowości w zakresie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw transportu może wydawać wiążące wytyczne i polecenia kierownikom jednostek organizacyjnych właściwych w tych sprawach.

Art. 63. 1. Nadzór nad przewozem towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne, oraz nad jednostkami wojskowymi realizującymi zadania związane z tym przewozem sprawuje Minister Obrony Narodowej.

2. W ramach sprawowanego nadzoru Minister Obrony Narodowej w szczególności sprawdza prawidłowość działań lub czynności podejmowanych przez Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych oraz Szefa Wojskowego Dozoru Technicznego.

3. W przypadku stwierdzenia, w ramach nadzoru, nieprawidłowości działań w zakresie, o którym mowa w ust. 2, Minister Obrony Narodowej może wydawać wiążące wytyczne i polecenia szefom jednostek organizacyjnych właściwych w tych sprawach.

Art. 64. 1. Kontrolę przewozu towarów niebezpiecznych przeprowadzają:

- 1) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego – na drogach, parkingach oraz w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych w zakresie przewozu drogowego;
- 2) upoważnieni pracownicy Urzędu Transportu Kolejowego na obszarze kolejowym, bocznicach kolejowych oraz w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych w zakresie przewozu koleją;
- 3) upoważnieni pracownicy urzędów żeglugi śródlądowej na statkach żeglugi śródlądowej, w portach i przystaniach oraz w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych w zakresie przewozu żeglugą śródlądową;
- 4) funkcjonariusze Policji – na drogach i parkingach;
- 5) funkcjonariusze Straży Granicznej – na drogach i parkingach;
- 6) funkcjonariusze celni – na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 7) żołnierze Żandarmerii Wojskowej – w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych wykonywanego przez siły zbrojne.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przy przeprowadzaniu kontroli współdziałają w niezbędnym zakresie z upoważnionymi przedstawicielami:

- 1) organów dozoru jądrowego – w sprawach warunków przewozu materiałów promieniotwórczych;
- 2) Transportowego Dozoru Technicznego – w sprawach, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 4;
- 3) Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych lub Wojskowego Dozoru Technicznego – w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych wykonywanego przez siły zbrojne;
- 4) Inspekcji Ochrony Środowiska – w sprawach związanych z przestrzeganiem przepisów o ochronie środowiska;

- 5) straży ochrony kolei – w sprawach związanych z przestrzeganiem przepisów porządkowych i dotyczących ochrony życia i zdrowia ludzi na obszarze kolejowym i w pojazdach kolejowych;
 - 6) organów właściwych w sprawach, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 6 – 8 – w odpowiednim zakresie.
3. Osoby przeprowadzające kontrolę, o których mowa w ust. 1, dokonują kontroli na warunkach i w trybie określonych w przepisach określających zakres ich działania.
4. Osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, nie mogą wykonywać czynności doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych.

Art. 65. 1. Kontrola, o której mowa w art. 64 ust. 1, polega na sprawdzeniu:

- 1) zgodności wykonywanego przewozu towarów niebezpiecznych z wymaganiami określonymi odpowiednio w ADR, RID lub ADN oraz w ustawie;
 - 2) stanu technicznego naczyń, opakowań, urządzeń transportowych służących do przewozu towarów niebezpiecznych;
 - 3) stanu technicznego środka transportu użytego do przewozu, jego oznakowania i wyposażenia;
 - 4) przeszkolenia osób wykonujących przewóz towarów niebezpiecznych oraz czynności związane z tym przewozem, a także wyznaczenia właściwego doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych;
 - 5) dokumentów wymaganych przy przewozie towarów niebezpiecznych, w szczególności zaświadczenia ADR.
2. Funkcjonariusze Straży Granicznej i Policji przeprowadzają kontrolę w zakresie określonym w ust. 1 pkt 1 – 3 i 5.
3. Funkcjonariusze celni przeprowadzają kontrolę w zakresie określonym w ust. 1 pkt 5.

4. W przypadku stwierdzenia niewywiązywania się doradcy z obowiązków określonych w ustawie oraz odpowiednio w ADR, RID lub ADN, osoby przeprowadzające kontrolę, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 – 3, przekazują niezwłocznie informację o stwierdzonych naruszeniach do Dyrektora TDT.

5. W przypadku stwierdzenia niewywiązywania się doradcy z obowiązków określonych w ustawie oraz odpowiednio w ADR, RID lub ADN, w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych przez siły zbrojne, żołnierze Żandarmerii Wojskowej przekazują niezwłocznie informację o stwierdzonych naruszeniach odpowiednio do Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych lub Dyrektora TDT.

6. Do kontroli działalności gospodarczej w siedzibie uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 66. 1. Osoby, o których mowa w art. 64 ust. 1, są obowiązane podczas każdej kontroli wypełnić listę kontrolną oraz sporządzić protokół kontroli.

2. Lista kontrolna i protokół kontroli są sporządzane w dwóch egzemplarzach, z czego:

- 1) jeden egzemplarz jest przekazywany kontrolowanemu;
- 2) drugi egzemplarz zachowują osoby przeprowadzające kontrolę, o których mowa w art. 64 ust. 1. Egzemplarz ten przechowywany jest przez okres 5 lat od dnia sporządzenia protokołu w dokumentacji prowadzonej przez organy, w których imieniu osoby, wskazane w art. 64 ust. 1, przeprowadzają kontrolę.

3. W przypadku kontroli drogowego przewozu towarów niebezpiecznych protokół kontroli jest sporządzany według wzoru określonego na podstawie przepisów o transporcie drogowym.

4. W przypadku kontroli drogowej przewozu towarów niebezpiecznych dokonywanej podczas odprawy granicznej protokół kontroli jest sporządzany tylko w sytuacji stwierdzenia naruszeń.

Art. 67. 1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości związanych z przewozem drogowym towarów niebezpiecznych, mających wpływ na bezpieczeństwo tego przewozu, osoba przeprowadzająca kontrolę:

- 1) uniemożliwia przekroczenie granicy środkiem transportu i jego wjazd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli środek transportu znajduje się w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego;
- 2) podejmuje czynności zmierzające do usunięcia środka transportu wraz z ładunkiem i zdeponowania go w miejscu postojowym umożliwiającym bezpieczne jego pozostawienie na koszt właściciela lub posiadacza środka transportu;
- 3) w stosunku do środków transportu należących do sił zbrojnych lub środków transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne, podejmuje czynności zmierzające do usunięcia środka transportu wraz z ładunkiem i zdeponowania go w jednostce wojskowej.

2. Środek transportu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może być zwrócony uprawnionej osobie po usunięciu nieprawidłowości i pokryciu kosztów związanych z jego usunięciem, postojem i czynnościami zabezpieczającymi.

3. Do usuwania środka transportu, w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą, stosuje się odpowiednio zasady i warunki określone w przepisach prawa o ruchu drogowym.

Art. 68. 1. Odpowiednio do posiadanych kompetencji Główny Inspektor Transportu Drogowego, Prezes Urzędu Transportu Kolejowego oraz dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej, w terminie do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego, przekazują ministrowi właściwemu do spraw transportu informacje dotyczące wysokości nałożonych kar za naruszenia dotyczące przewozu towarów niebezpiecznych oraz liczby:

- 1) dokonanych obowiązkowych zgłoszeń przewozu towarów niebezpiecznych;
- 2) przeprowadzonych kontroli w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych;

3) stwierdzonych naruszeń przepisów dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych.

2. Szef Służby Celnej, Komendant Główny Straży Granicznej i Komendant Główny Policji, w terminie do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego, przekazują ministrowi właściwemu do spraw transportu informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.

3. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej, w terminie do dnia 31 marca każdego roku kalendarzowego, przekazuje Ministrowi Obrony Narodowej informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, oraz o liczbie złożonych wniosków o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Art. 69. 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza listy kontrolnej oraz formularza protokołu kontroli, stosowany przy kontroli przewozu towarów niebezpiecznych koleją i żeglugą śródlądową, a także sposób i zakres ich wypełniania, uwzględniając konieczność ujednoczenia zakresu kontroli.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne parkingów, na które są usuwane pojazdy przewożące towary niebezpieczne wraz z miejscami przeładunkowymi towarów niebezpiecznych, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa publicznego i ochronę środowiska.

Rozdział 8

Kary

Art. 70. 1. Kto wykonuje przewóz drogowy, koleją i żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych lub inne czynności związane z tym przewozem, naruszając obowiązki lub warunki wynikające z przepisów ustawy lub przepisów wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, podlega karze pieniężnej w wysokości od 200 zł do 10 000 zł, z zastrzeżeniem art. 73.

2. Wykaz naruszeń obowiązków lub warunków, o których mowa w ust. 1, oraz wysokości kar pieniężnych za poszczególne naruszenia określa załącznik do ustawy.

3. Jeżeli czyn będący naruszeniem przepisów, o którym mowa w ust. 1, wyczerpuje jednocześnie znamiona wykroczenia, stosuje się wyłącznie przepisy ustawy.

4. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, nakładają w drodze decyzji administracyjnej odpowiednio:

- 1) wojewódzki inspektor transportu drogowego – w zakresie przewozu drogowego;
- 2) Prezes Urzędu Transportu Kolejowego – w zakresie przewozu kolejaj;
- 3) dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej – w zakresie przewozu żeglugą śródlądową;
- 4) organy Policji;
- 5) organy Straży Granicznej;
- 6) organy Służby Celnej.

5. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, w zakresie przewozu drogowego, nakładane są na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 71. 1. Kto będąc podmiotem prowadzącym kursy nie wypełnia obowiązków określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1 – 6 oraz ust. 2, podlega karze pieniężnej w wysokości 300 zł za każde naruszenie.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji administracyjnej marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce prowadzenia kursu.

Art. 72. 1. W przypadku gdy podczas kontroli drogowej zostanie stwierdzone naruszenie obowiązku okazania dokumentów wymaganych w przewozie

towarów niebezpiecznych kierowca pojazdu realizujący przewóz towarów niebezpiecznych podlega karze grzywny.

2. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, następuje w trybie określonym w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. 73. 1. Żołnierze i pracownicy wykonujący przewóz towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne, a także dowódca jednostki wojskowej prowadzącej kursy, naruszający obowiązki lub warunki wynikające z przepisów ustawy lub wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Żandarmeria Wojskowa przesyła do przełożonego dowódcy jednostki wojskowej, z której realizowany jest przewóz towarów niebezpiecznych, wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, chyba że umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, stanowi inaczej.

3. W przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków lub warunków wynikających z przepisów ustawy lub wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych w toku kontroli przewozu towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne, prowadzonej przez osoby, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 – 6, osoby te powiadamiają właściwą terenową jednostkę Żandarmerii Wojskowej.

Art. 74. Wpływy z tytułu kar, o których mowa w art. 70 – 72, stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 75. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 80d:
 - a) w ust. 4 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) opłata ewidencyjna, o której mowa w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia... o przewozie towarów niebezpiecznych;”
 - b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wysokość każdej opłaty ewidencyjnej, o której mowa w art. 75 ust. 2, art. 77 ust. 3, art. 82 ust. 2, art. 97 ust. 1, art. 115h ust. 6 pkt 2 i art. 150 ust. 1, a także w art. 39g ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia... o przewozie towarów niebezpiecznych, nie może przekroczyć równowartości w złotych 0,5 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ustalonego przez Narodowy Bank Polski w dniu ogłoszenia rozporządzenia, o którym mowa w ust. 7.”
 - c) w ust. 7 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wysokość opłaty ewidencyjnej, o której mowa w art. 75 ust. 2, art. 77 ust. 3, art. 82 ust. 2, art. 97 ust. 1, art. 115h ust. 6 pkt 2 i art. 150 ust. 1, a także w art. 39g ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia... o przewozie towarów niebezpiecznych, oraz sposób jej wnoszenia;”
- 2) użyte w ustawie w art. 81 ust. 4 pkt 3 i ust. 11 pkt 4 wyrazy: „przepisami o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych” zastępuje się wyrazami: „przepisami o przewozie towarów niebezpiecznych”;
- 3) w art. 100b:
 - a) w ust. 1 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

- „11) zakres i numer zaświadczenia ADR, o którym mowa w przepisach o przewozie towarów niebezpiecznych, a także okres, na jaki zostało ono wydane;”;
- b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) wymienione w pkt 11 – odpowiednio upoważniony przez ministra właściwego do spraw transportu wojewódzki ośrodek ruchu drogowego lub Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, zgodnie z przepisami o przewozie towarów niebezpiecznych;”;
- 4) w art. 100c w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
 - „2a) Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych;”;
- 5) w art. 129a w ust. 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
 - „5) który wykonuje przewóz drogowy w rozumieniu ustawy z dnia.... o przewozie towarów niebezpiecznych.”.

Art. 76. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 41 otrzymuje brzmienie:
 - „Art. 41. 1. Materiały niebezpieczne mogą być przewożone statkami żeglugi śródlądowej w sposób niezagrażający bezpieczeństwu ruchu żeglugowego i wykluczający zanieczyszczenie lub skażenie środowiska, zgodnie z wymaganiami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu śródlądowymi drogami wodnymi towarów niebezpiecznych (ADN), zwanego dalej „ADN”.
 - 2. Zasady przewozu żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych określa ustawa z dnia.... o przewozie towarów niebezpiecznych.”;
- 2) uchyla się art. 41a – 41i;

- 3) w art. 70 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) osoby fizyczne – za zaświadczenie o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej, egzaminy i dokumenty kwalifikacyjne załogi, żeglarską książeczkę pracy, egzamin i uprawnienie pilotowe oraz sprawdzian i świadectwo zwolnienia z obowiązku korzystania z pilotażu.”;
- 4) w załączniku do ustawy uchyla się część VIII „Przewóz materiałów niebezpiecznych.”.

Art. 77. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 50 w pkt 1:
 - a) uchyla się lit. f,
 - b) lit. g otrzymuje brzmienie:
 - „g) wprowadzonych do obrotu ciśnieniowych urządzeń transportowych pod względem zgodności z zasadniczymi wymaganiami w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935),”;
- 2) w art. 87 w ust. 1 w pkt 3 uchyla się lit. b;
- 3) art. 90a ust. 2a otrzymuje brzmienie:
 - „2a. Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w tym informacje uzyskane od innych organów kontrolnych na podstawie przepisów ustawy z dnia.... o przewozie towarów niebezpiecznych.”;
- 4) w art. 92 w ust. 1 uchyla się pkt 1;

- 5) w załączniku do ustawy uchyla się lp. 6: „Wykonywanie przewozu drogowego z naruszeniem przepisów dotyczących przewozu drogowego towarów niebezpiecznych.”.

Art. 78. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 23 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 nie narusza zasad przewozu materiałów niebezpiecznych poszczególnymi rodzajami środków transportu, określonych w przepisach:

- Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (ICAO – Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z późn. zm.⁷⁾), ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.⁸⁾),
- Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 27, poz. 162 oraz z 2010 r. Nr 63, poz. 395),
- Regulaminu międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID), stanowiącego aneks I do Przepisów ujednoczonych o umowie międzynarodowego przewozu towarów kolejami (CIM), będących załącznikiem B do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), sporządzonej w Bernie dnia 9 maja 1980 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 100, poz. 674 i 675 oraz z 2009 r. Nr 167, poz. 1318),
- Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, sporządzonej w Londynie dnia 1 listopada

- 1974 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 61, poz. 318 i 319, z późn. zm.³⁾), ustawy z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2009 r. Nr 217, poz. 1689 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 897) oraz ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2006 r. Nr 99, poz. 693, z późn. zm.⁹⁾),
- ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.⁵⁾),
 - ustawy z dnia... o przewozie towarów niebezpiecznych, ani zasad transportu podlegającego obowiązkowej ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.¹⁰⁾).”;

2) w art. 62e:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kontrolę bezpieczeństwa przewozu wyrobów pirotechnicznych przeprowadza się na zasadach określonych w ustawie z dnia... o przewozie towarów niebezpiecznych.”,

b) uchyla się ust. 4.

Art. 79. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 uchyla się ust. 3a;

2) w art. 37 w ust. 1 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) badaniami okresowymi wyrobów.”.

Art. 80. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 w ust. 2:

- a) w pkt 3 uchyla się lit. d,
 - b) uchyla się pkt 6;
- 2) w art. 14 w ust. 1 uchyla się pkt 4.

Art. 81. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.¹²⁾) w załączniku do ustawy, w części II w kolumnie 2 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Świadcstwo dla środków transportu przeznaczonych do przewozu szybkopsujących się artykułów żywnościowych.”.

Art. 82. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493 oraz z 2008 r. Nr 138, poz. 865 i Nr 199, poz. 1227) w art. 3 w ust. 2 w pkt 2 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) towarów niebezpiecznych w rozumieniu ustawy z dnia.... o przewozie towarów niebezpiecznych,”;
- 2) uchyla się lit. b i d.

Art. 83. W ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278) w art. 3 w ust. 1 pkt 24 otrzymuje brzmienie:

„24) w ustawie z dnia.... o przewozie towarów niebezpiecznych, z wyłączeniem świadczenia usług w zakresie prowadzenia kursów;”.

Art. 84. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. Nr 30, poz. 151) w art. 125 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pkt 8 lit. b i c otrzymują brzmienie:
„b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Wysokość każdej opłaty ewidencyjnej, o której mowa w art. 75 ust. 2, art. 77 ust. 3, art. 82 ust. 2 i art. 150 ust. 1 ustawy oraz w art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 5, art. 16 ust. 1 i 5, art. 18 ust. 2,

art. 28 ust. 8 i 9, art. 31 ust. 3, art. 33 ust. 2 pkt 1, art. 38 ust. 2 pkt 1, art. 58 ust. 2 pkt 1, art. 77 ust. 2 pkt 1, art. 85 ust. 8, art. 87 ust. 3 pkt 1, art. 97 ust. 3, art. 101 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 3, art. 102 ust. 2, art. 103 ust. 3, art. 109 ust. 1, 3 i 4, art. 110, art. 115 ust. 6, art. 117 ust. 3 pkt 1 i art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a także w art. 39g ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia.... o przewozie towarów niebezpiecznych, nie może przekroczyć równowartości w złotych 2 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ustalonego przez Narodowy Bank Polski, w dniu wydania rozporządzenia, o którym mowa w ust. 7.”,

c) w ust. 7 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wysokość opłaty ewidencyjnej, o której mowa w art. 75 ust. 2, art. 77 ust. 3, art. 82 ust. 2 i art. 150 ust. 1 ustawy oraz w art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 5, art. 16 ust. 1 i 5, art. 18 ust. 2, art. 28 ust. 8 i 9, art. 31 ust. 3, art. 33 ust. 2 pkt 1, art. 38 ust. 2 pkt 1, art. 58 ust. 2 pkt 1, art. 77 ust. 2 pkt 1, art. 85 ust. 8, art. 87 ust. 3 pkt 1, art. 97 ust. 3, art. 101 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 pkt 3, art. 102 ust. 2, art. 103 ust. 3, art. 109 ust. 1, 3 i 4, art. 110, art. 115 ust. 6, art. 117 ust. 3 pkt 1 i art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a także w art. 39g ust. 9 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia.... o przewozie towarów niebezpiecznych, oraz sposób jej wnoszenia;”;

2) w pkt 10 w lit. d w art. 100b:

a) w ust. 1 pkt 12 otrzymuje brzmienie:

- „12) zakres i numer zaświadczenia ADR, o którym mowa w przepisach o przewozie towarów niebezpiecznych, a także okres, na jaki zostało ono wydane,”
- b) w ust. 4 pkt 7 otrzymuje brzmienie:
- „7) odpowiednio upoważniony przez ministra właściwego do spraw transportu wojewódzki ośrodek ruchu drogowego lub Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, zgodnie z przepisami o przewozie towarów niebezpiecznych – w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 12;”.

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 85. 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy posiadają ważne świadectwo doradcy wydane na podstawie dotychczasowych przepisów i przedłużające ważność świadectwa doradcy, uważa się za spełniające wymagania określone w ustawie.

2. Zaświadczenia ADR, świadectwa eksperta ADN, świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu gazów i świadectwa eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów, świadectwa doradcy, świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR oraz świadectwa dopuszczenia statku ADN i tymczasowe świadectwa dopuszczenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność w zakresie i przez okres, na który zostały wydane.

Art. 86. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 29 ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z późn. zm.¹³⁾) zachowują moc do czasu wydania rozporządzenia na podstawie art. 10 ustawy o systemie oceny zgodności, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 9 ust. 5, art. 11 ust. 3, art. 18 ust. 2, art. 23 ust. 3, art. 26, art. 27 ust. 4 i art. 31 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.¹⁴⁾) zachowują moc do czasu wydania rozporządzeń na podstawie odpowiednio art. 17 ust. 5, art. 29, art. 39 ust. 3, art. 47, art. 56, art. 61 ust. 1 i art. 69 ustawy,
- 2) art. 32 ust. 3 i art. 34 ust. 7 ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych zachowują moc do czasu wydania rozporządzeń na podstawie odpowiednio art. 39 ust. 3 i art. 47 ustawy,
- 3) art. 41 ust. 8 i art. 41d ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej zachowują moc do czasu wydania rozporządzeń na podstawie odpowiednio art. 47 i art. 61 ust. 2 ustawy
– nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 80d ust. 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym zachowują moc do czasu wydania rozporządzenia na podstawie upoważnienia w brzmieniu nadanym ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 87. 1. Podmioty, z wyłączeniem jednostek wojskowych, które w dniu wejścia w życie ustawy prowadzą działalność polegającą na prowadzeniu kursów w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych, są obowiązane w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy do złożenia wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy, pod rygorem utraty uprawnień.

2. W przypadku podmiotów wpisanych w dniu wejścia w życie ustawy do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy dokształcające, opłatę za wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy, o której mowa w art. 50 ust. 5, obniża się o 50 %.

Art. 88. W sprawach:

- 1) o nadanie uprawnień doradcy,
 - 2) o wydanie świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR w zakresie opłat
- wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 89. Ciśnieniowe urządzenia transportowe, dla których proces poddawania ponownej ocenie zgodności rozpoczął się przed dniem 1 lipca 2007 r., po uzyskaniu pozytywnej oceny, podlegają przepisom ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.

Art. 90. Badania okresowe butli niepodlegających przepisom ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności mogą być wykonywane przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego do czasu wycofania ich z eksploatacji.

Art. 91. Umowa z producentem blankietów, o których mowa w art. 28, zawarta przed dniem wejścia w życie ustawy zachowuje ważność przez okres, na który została zawarta.

Art. 92. Do dnia 30 czerwca 2012 r. WORD oprócz danych, o których mowa w art. 23 ust. 3, przekazuje do centralnej ewidencji kierowców również adres zamieszkania osoby, której wydano zaświadczenie ADR albo jego wtórnik.

Art. 93. 1. Prezes Urzędu Transportu Kolejowego przekaże w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy dane z rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy oraz informacje dotyczące podmiotów wykreślonych z rejestru marszałkowi województwa właściwemu ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy prowadzącego taką działalność w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych koleją.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, Prezes Urzędu Transportu Kolejowego i dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej przekażą w terminie

30 dni od dnia wejścia w życie ustawy dane z ewidencji doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych oraz informacje dotyczące podmiotów, którym cofnięto świadectwo doradcy, Dyrektorowi Transportowego Dozoru Technicznego.

3. Dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej prześlą w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy Dyrektorowi Transportowego Dozoru Technicznego dane niezbędne do prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 35 ust. 1 ustawy.

Art. 94. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, Prezes Urzędu Transportu Kolejowego i komisja, o której mowa w art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, prześlą w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy katalog pytań egzaminacyjnych dotyczących egzaminu dla doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych Dyrektorowi Transportowego Dozoru Technicznego.

2. Katalog pytań, o którym mowa w ust. 1, może być stosowany przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 95. Traci moc:

- 1) ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.¹⁴⁾), z wyjątkiem przepisów rozdziału 3a „Ciśnieniowe urządzenia transportowe”, które tracą moc po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy;
- 2) ustawa z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z późn. zm.¹³⁾), z wyjątkiem przepisów rozdziału 3 „Ciśnieniowe urządzenia transportowe”, które tracą moc po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 96. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 79 pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy;
- 2) art. 84, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia;
- 3) art. 93 i 94, które wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz. Urz. UE L 260 z 30.09.2008, str. 13), dyrektywy Komisji 2010/61/UE z dnia 2 września 2010 r. dostosowującej po raz pierwszy do postępu naukowo-technicznego załączniki do dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz. Urz. UE L 233 z 03.09.2010, str. 27) oraz dyrektywy Rady 95/50/WE z dnia 6 października 1995 r. w sprawie ujednoczonych procedur kontroli drogowego transportu towarów niebezpiecznych (Dz. Urz. WE L 249 z 17.10.1995, str. 35, Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 2, str. 282).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 109, poz. 925, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1486 i Nr 180, poz. 1494 i 1497, z 2006 r. Nr 17, poz. 141, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 190, poz. 1400, Nr 191, poz. 1410 i Nr 235, poz. 1701, z 2007 r. Nr 52, poz. 343, Nr 57, poz. 381, Nr 99, poz. 661, Nr 123, poz. 845 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 37 poz. 214, Nr 100, poz. 649, Nr 163, poz. 1015, Nr 209, poz. 1320, Nr 220, poz. 1411 i 1426, Nr 223, poz. 1461 i 1462 i Nr 234, poz. 1573 i 1574, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 18, poz. 97, Nr 79, poz. 663, Nr 91, poz. 739, Nr 92, poz. 753, Nr 97, poz. 802 i 803, Nr 98, poz. 817 i Nr 168, poz. 1323, z 2010 r. Nr 43, poz. 246, Nr 40, poz. 230, Nr 122, poz. 827, Nr 151, poz. 1013, Nr 152, poz. 1018, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 225, poz. 1466 i Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 30, poz. 151.

³⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1986 r. Nr 35, poz. 177, z 2005 r. Nr 120, poz. 1016 oraz z 2008 r. Nr 191, poz. 1173.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1574, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 86, poz. 720 i Nr 98, poz. 817, z 2010 r. Nr 43, poz. 246, Nr 164, poz. 1107, Nr 225, poz. 1466, Nr 247, poz. 1652 i Nr 249, poz. 1656 oraz z 2011 r. Nr 5, poz. 13, Nr 30, poz. 151 i Nr 48, poz. 247.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 171, poz. 1057, z 2009 r. Nr 98, poz. 818 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857 i Nr 182, poz. 1228.

-
- ⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 214, poz. 1347, z 2009 r. Nr 125, poz. 1035 i Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 155, poz. 1039.
- ⁷⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1963 r. Nr 24, poz. 137, z 1969 r. Nr 27, poz. 210, z 1976 r. Nr 21, poz. 130 i Nr 32, poz. 188, z 1984 r. Nr 39, poz. 199, z 2000 r. Nr 39, poz. 446, z 2002 r. Nr 58, poz. 527 oraz z 2003 r. Nr 78, poz. 700.
- ⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 97, poz. 625, Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228.
- ⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 107, poz. 732 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055, z 2009 r. Nr 63, poz. 519, Nr 92, poz. 753 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857.
- ¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 i Nr 180, poz. 1112, z 2009 r. Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1496.
- ¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 191, poz. 1374, z 2008 r. Nr 59, poz. 359, Nr 144, poz. 902 i Nr 206, poz. 1289, z 2009 r. Nr 1, poz. 3, Nr 18, poz. 97, Nr 19, poz. 100, Nr 98, poz. 817, Nr 115, poz. 966, Nr 157, poz. 1241 i Nr 214, poz. 1658 oraz z 2011 r. Nr 5, poz. 13.
- ¹²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 124, poz. 859, Nr 127, poz. 880 i Nr 128, poz. 883, z 2008 r. Nr 44, poz. 262, Nr 63, poz. 394, Nr 182, poz. 1121, Nr 195, poz. 1198, Nr 216, poz. 1367 i Nr 220, poz. 1414, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 57, poz. 466 i Nr 72, poz. 619 oraz z 2010 r. Nr 8, poz. 51, Nr 81, poz. 531, Nr 107, poz. 679 i Nr 167, poz. 1131.
- ¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.
- ¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962, Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 i Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381.

Załącznik
do ustawy z dnia
o przewozie towarów
niebezpiecznych

Lp.	Wyszczególnienie naruszeń	Wysokość kary w złotych
	WYKONYWANIE PRZEWOZU DROGOWEGO, KOLEJĄ I ŻEGLUGĄ ŚRÓDLĄDOWĄ TOWARÓW NIEBEZPIECZNYCH	
1.	DOKUMENTY	
1.1.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych bez dokumentu przewozowego lub z dokumentem przewozowym, który nie zawiera jednej z następujących informacji: numer UN lub grupę pakowania (o ile została przyporządkowana)	1000
1.2.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych z nieprawidłowo sporządzonym dokumentem przewozowym zawierającym numer UN i grupę pakowania	500
1.3.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych bez wymaganego zaświadczenia ADR	2000
1.4.	Wykonywanie przewozu żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych bez wymaganego świadectwa eksperta ADN	2000
1.5.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych bez instrukcji pisemnej dla kierowcy lub z instrukcją nieprawidłowo sporządzoną	500
1.6.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych bez wymaganego świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych	6000
1.7.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych bez kopii świadectwa dopuszczenia lub kopii świadectwa dopuszczenia dla przedziału ładunkowego lub osłony	6000
1.8.	Wykonywanie w miejscu publicznym lub na obszarze zabudowanym załadunku lub rozładunku towarów niebezpiecznych, w przewozie odpowiednio: drogowym, koleją lub żeglugą śródlądową, bez wymaganego specjalnego zezwolenia	2000
1.9.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową materiału promieniotwórczego bez wcześniejszego uzyskania zatwierdzenia przez właściwą władzę	2000
1.10.	Wykonywanie przewozu żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych bez wymaganego świadectwa dopuszczenia statku ADN do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych lub tymczasowego świadectwa	6000
2.	SPOSÓB PRZEWOZU	
2.1.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych w cysternie, które są niedopuszczone do przewozu w cysternie	6000
2.2.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową luzem towarów, które są niedopuszczone do przewozu luzem	6000

2.3.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową w sztukach przesyłki towarów, które są niedopuszczone do przewozu w sztukach przesyłki	6000
2.4.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych z naruszeniem przepisów dotyczących zakazu ładowania razem	3000
2.5.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych środkiem transportu z naruszeniem przepisów dotyczących rozmieszczania i mocowania ładunków	3000
2.6.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych z naruszeniem przepisów dotyczących dopuszczalnego stopnia napełnienia cysterny	4500
2.7.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową materiałów reagujących ze sobą niebezpiecznie, umieszczonych w sąsiadujących komorach cysterny	5000
2.8.	Przejazd w ramach przewozu drogowego i koleją towarów niebezpiecznych środkiem transportu zanieczyszczonym pozostałościami przewożonego uprzednio towaru niebezpiecznego	1500
2.9.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych w ilościach przekraczających ilości dozwolone	2000
2.10.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową niektórych towarów niebezpiecznych z naruszeniem wymaganych środków ostrożności przy ich przewozie razem z artykułami żywnościowymi, towarami konsumpcyjnymi lub karmą dla zwierząt	1000
2.11.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową produktów żywnościowych w cysternach używanych do przewozu materiałów niebezpiecznych bez zastosowania środków zapobiegających zagrożeniom zdrowia	3000
2.12.	Brak zachowania w przewozie koleją towarów niebezpiecznych odległości ochronnej przy zestawianiu składu pociągu w sytuacjach określonych w części 7 RID	4000
2.13.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową, podczas którego nastąpiło uwolnienie towaru niebezpiecznego z opakowania, pojazdu, cysterny, kontenera albo innej jednostki	6000
3.	ŚRODKI TRANSPORTU I URZĄDZENIA TRANSPORTOWE	
3.1.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych nieodpowiednim do takiego przewozu środkiem transportu lub w nieodpowiednim urządzeniu transportowym, pojeździe MEMU	3000
3.2.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych środkiem transportu bez wymaganych gaśnic lub wyposażonym w gaśnice niespełniające warunków określonych odpowiednio w ADR, RID lub ADN	500
3.3.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych środkiem transportu bez	

	wymaganego wyposażenia awaryjnego - za każdy brakujący element z wyjątkiem gaśnic	200
3.4.	Wykonywanie przewozu koleją towarów niebezpiecznych środkiem transportu bez wymaganych środków ochrony układu oddechowego, zgodnie z instrukcją wewnętrzną przewoźnika	500
3.5.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych bez wymaganego oznakowania lub w nieprawidłowo oznakowanym środku transportu, lub w nieprawidłowo oznakowanych: cysternie, pojeździe-baterii, kontenerze lub MEGC, pojeździe MEMU, w zakresie:	
	a) tablicy lub tablic barwy pomarańczowej	2000
	b) nalepki lub nalepek	500
	c) znaku lub znaków dla materiałów o podwyższonej temperaturze	200
	d) znaku ostrzegającego o gazowaniu	200
	e) oznakowania punktu uziemiającego	200
	f) nalepki dotyczącej manewrowania	200
	g) znaku „materiał zagrażający środowisku”	200
	h) innego wymaganego oznakowania	500
	Wskazane kary podlegają sumowaniu	
3.6.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową środkiem transportu, w cysternie, pojeździe-baterii, kontenerze lub MEGC, pojeździe MEMU przeznaczonymi do przewozu towarów niebezpiecznych z niezdejmowanymi lub z niezakrytymi tablicami barwy pomarańczowej lub nalepkami	500
3.7.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych w cysternie, kontenerze-cysternie, MEGC i pojeździe-baterii bez wymaganego dodatkowego oznakowania określonego w części 6 ADR naniesionego na tabliczce lub zbiorniku	500
3.8.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych pojazdem samochodowym nieodpowiadającym warunkom określonym w świadectwie dopuszczenia pojazdu ADR lub warunkom określonym w części 9 ADR	2000
3.9.	Wykonywanie przewozu drogowego i koleją towarów niebezpiecznych w kontenerze, wagonie cysternie lub innym urządzeniu transportowym niespełniającymi wymagań określonych w części 6 lub 7 odpowiednio ADR lub RID	2000
3.10.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych w cysternie lub kontenerze do przewozu luzem z pozostałościami towaru niebezpiecznego na ich zewnętrznej powierzchni	1000
3.11.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych w kontenerze niezdatnym do użytku lub niezgodnym z wymaganiami Konwencji CSC albo użytym niezgodnie z wymaganiami dla danego towaru niebezpiecznego	2000
3.12.	Wykonywanie przewozu drogowego towarów niebezpiecznych luzem w kontenerze niedopuszczonym przez właściwą władzę lub pojeździe, którego nadwozie nie zostało dopuszczone przez właściwą władzę	6000

4.	OPAKOWANIE	
4.1.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych bez wymaganego opakowania, w niewłaściwym opakowaniu lub w opakowaniu niespełniającym wymagań umowy odpowiednio ADR, RID lub ADN odrębnie dla każdego numeru UN	3000
4.2.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towaru niebezpiecznego bez wymaganego oznakowania sztuk przesyłki lub opakowania zbiorczego albo w nieprawidłowo oznakowanych sztukach przesyłki lub opakowaniach zbiorczych, w zakresie:	
	a) wymaganego numeru rozpoznawczego materiału UN	1000
	b) wymaganej nalepki lub nalepek	500
	c) innego wymaganego oznakowania	500
	Wskazane kary podlegają sumowaniu odrębnie dla każdego towaru	
4.3.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych z naruszeniem przepisów dotyczących pakowania razem do sztuki przesyłki	3000
5.	INNE NARUSZENIA	
5.1.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towaru niebezpiecznego nieprawidłowo sklasyfikowanego	6000
5.2.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych niedopuszczonych do przewozu	10 000
5.3.	Niewyznaczenie, przez uczestnika przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych, doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych	5000
5.4.	Nieprzesłanie w ustawowo określonym terminie rocznego sprawozdania z działalności uczestnika przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych	5000
5.5.	Nieprzeszkolenie osób wykonujących czynności związane z przewozem odpowiednio: drogowym, koleją lub żeglugą śródlądową, zatrudnionych przez uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych lub wykonujących te czynności na jego rzecz	5000
5.6.	Niesporządzenie lub niewłaściwe sporządzenie planu ochrony w zakresie przewozu drogowego i koleją towarów niebezpiecznych	5000
5.7.	Wykonywanie załadunku lub rozładunku towaru niebezpiecznego w miejscu publicznym lub poza obszarem zabudowanym, w przewozie odpowiednio: drogowym, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych, bez wymaganego powiadomienia właściwych władz	1000
5.8.	Wykonywanie przewozu odpowiednio: drogowego, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych przy użyciu dużego kontenera, niezdatnego do użytku z powodu istotnych wad elementów konstrukcyjnych	2000
5.9.	Postój pojazdu, wagonu lub statku przewożącego towary niebezpieczne bez wymaganego nadzoru	800
5.10.	Postój pojazdu, wagonu przewożącego towary niebezpieczne w przewozie drogowym i koleją, bez zabezpieczenia hamulcem	500

	postojowym	
5.11.	Używanie ognia lub nieosłoniętego płomienia w pojazdach, wagonach i statkach przewożących towary niebezpieczne klasy 1, a także w ich pobliżu oraz podczas załadunku lub rozładunku tych towarów	2000
5.12.	Naruszenie przepisów dotyczących załadunku lub rozładunku towaru niebezpiecznego klasy 1 w miejscu publicznym, w przewozie odpowiednio: drogowym, koleją lub żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych, które znajdują się w odległości mniejszej niż 50 m	1000
5.13.	Przewóz odpowiednio: drogowy, koleją lub żeglugą śródlądową pasażerów innych niż załoga pojazdu w jednostce transportowej przewożącej towary niebezpieczne	500
5.14.	Naruszenie przepisów zakazu palenia, w trakcie manipulowania ładunkiem lub wykonywania czynności ładunkowych towarów niebezpiecznych, w pobliżu, jak i wewnątrz pojazdu lub kontenera w przewozie odpowiednio: drogowym, koleją lub żeglugą śródlądową	500
5.15.	Nieuzasadnione utrzymywanie pracy silnika pojazdu w czasie załadunku lub rozładunku towaru niebezpiecznego w przewozie odpowiednio: drogowym, koleją lub żeglugą śródlądową	1000
5.16.	Niepowiadomienie przez uczestnika przewozu towarów niebezpiecznych, w przypadku zaistnienia wypadku lub awarii zgodnie z przepisami ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych, właściwej miejscowo ze względu na miejsce powstania zdarzenia jednostki ochrony przeciwpożarowej lub centrum powiadamiania ratunkowego	1000
5.17.	Niezgłoszenie przez przewoźnika lub nadawcę towaru niebezpiecznego, przewozu niektórych towarów niebezpiecznych odpowiednio do: Głównego Inspektora Transportu Drogowego, Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego lub właściwego dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej	1000

UZASADNIENIE

1. Cel wydania aktu

Obecnie problematyka przewozu towarów niebezpiecznych w prawie polskim uregulowana jest w trzech ustawach:

- w zakresie przewozu drogowego w ustawie z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.),
- w zakresie przewozu koleją w ustawie z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z późn. zm.),
- w zakresie przewozu żeglugą śródlądową w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.).

Ww. ustawy wdrażają, m.in. postanowienia następujących dyrektyw:

- dyrektywy Rady 94/55/WE z dnia 21 listopada 1994 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie transportu drogowego towarów niebezpiecznych,
- dyrektywy Rady 96/49/WE z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie kolejowego transportu towarów niebezpiecznych,
- dyrektywy Rady 96/35/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie wyznaczania i kwalifikacji zawodowych doradców do spraw bezpieczeństwa w transporcie drogowym, kolejowym i śródlądowym towarów niebezpiecznych,
- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/18/WE z dnia 17 kwietnia 2000 r. w sprawie minimalnych wymogów egzaminacyjnych dla doradców do spraw bezpieczeństwa w drogowym, kolejowym i śródlądowym transporcie towarów niebezpiecznych.

Ww. dyrektywy zostały zastąpione dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/68/WE z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych. Wprowadzenie nowej dyrektywy miało na celu zagwarantowanie jednolitego stosowania przepisów dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych w transporcie drogowym, kolejowym i żegludze śródlądowej we Wspólnocie i dostosowanie w tym celu prawa państw członkowskich UE do postanowień Europejskiej umowy dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r., Regulaminu dla międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID), stanowiącego załącznik C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), sporządzonej w Bernie dnia 9 maja 1975 r. www.inforlex.pl

1980 r. oraz Europejskiej umowy w sprawie międzynarodowych przewozów towarów niebezpiecznych śródlądowymi drogami wodnymi, zawartej w Genewie w dniu 26 maja 2000 r.

Projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych do nowych regulacji ujętych w ww. dyrektywie 2008/68/WE, z uwzględnieniem ww. aktów prawa międzynarodowego. Projekt przewiduje określenie w jednym akcie prawnym zasad przewozu drogowego towarów niebezpiecznych, przewozu kolejną towarów niebezpiecznych i przewozu żegluga śródlądową towarów niebezpiecznych. Moc obowiązującą utracą: ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.), ustawa z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z późn. zm.), uchylone zostaną art. 41 a – i ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.). Art. 41 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej otrzyma nowe brzmienie.

2. Istniejący stan rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana

W obecnie obowiązującym stanie prawnym kwestie dotyczące lądowego przewozu towarów niebezpiecznych są uregulowane odrębnie, w zależności od rodzaju tego przewozu.

Zasady przewozu drogowego towarów niebezpiecznych określa ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.). Określa ona również wymagania w stosunku do kierowców i innych osób wykonujących czynności związane z tym przewozem, zasady dokonywania oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz organy właściwe do sprawowania nadzoru i kontroli w tych sprawach. W sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają przepisy ww. umowy ADR. W ramach wymagań w stosunku do kierowców ustawa reguluje kwestie związane z odbywaniem kursów kształcących i otrzymywaniem przez kierowców zaświadczenia ADR. Zaświadczenie ADR otrzymuje osoba, która m.in. ukończy z wynikiem pozytywnym odpowiedni kurs kształcący zakończony egzaminem. Proces szkolenia i egzaminowania kierowców wykonujących przewóz drogowy towarów niebezpiecznych odbywa się u jednego podmiotu tj. przedsiębiorcy. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów kształcących wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy kształcące. Organem, który prowadzi ww. rejestr i jednocześnie sprawuje nadzór nad prowadzeniem kursów kształcących jest marszałek województwa.

Kontrolę spełniania wymagań przez ciśnieniowe urządzenia transportowe prowadzi wojewódzki inspektor transportu drogowego. Zgodnie z ww. ustawą z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych nadzór nad przewozem drogowym towarów niebezpiecznych sprawuje wojewoda, a kontroli w tym zakresie dokonują wymienione w ustawie osoby uprawnione do kontroli. Świadczenia doradcy do spraw bezpieczeństwa w przewozie towarów niebezpiecznych są wydawane, przedłużane i cofane przez wojewódzkich inspektorów transportu drogowego. Ewidencję doradców do spraw bezpieczeństwa prowadzi Główny Inspektor Transportu Drogowego.

Ustawa z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z późn. zm.) określa zasady przewozu koleją towarów niebezpiecznych, obowiązki uczestników tego przewozu, zasady dokonywania oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych, uprawnienia doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu oraz organy i jednostki właściwe do sprawowania nadzoru i kontroli w tych sprawach. Ustawa posiada wiele regulacji analogicznych do istniejących w ustawie z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych. W sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają przepisy ww. regulaminu RID (ze wskazanymi w ustawie zastrzeżeniami). Zgodnie z ww. ustawą z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych nadzór i kontrolę (za pośrednictwem pracowników Urzędu Transportu Kolejowego) nad przewozem koleją towarów niebezpiecznych sprawuje Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (UTK). Świadczenia doradcy do spraw bezpieczeństwa w przewozie koleją towarów niebezpiecznych są również wydawane, przedłużane i cofane przez Prezesa UTK, który także prowadzi ewidencję doradców do spraw bezpieczeństwa. Nadzorowi Prezesa UTK podlega również działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów początkowych i doskonalących dla doradców. Działalność, o której mowa wyżej, wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy. Organem, który prowadzi ww. rejestr jest Prezes UTK. Do zadań Prezesa UTK należy też kontrola spełniania wymagań przez ciśnieniowe urządzenia transportowe.

Przewozu towarów niebezpiecznych żeglugą śródlądową dotyczą przepisy zawarte w rozdziale 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.). Zgodnie z ww. ustawą materiały niebezpieczne mogą być przewożone statkami żeglugi śródlądowej w sposób niezagrażający bezpieczeństwu ruchu żeglugowego i wykluczający zanieczyszczenie lub skażenie środowiska, zgodnie z wymaganiami Europejskiej umowy w sprawie międzynarodowych przewozów materiałów niebezpiecznych śródlądowymi drogami wodnymi (ADN). Przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej regulują kwestie związane z pełnieniem funkcji eksperta ADN. Warunkiem uzyskania świadectwa eksperta ADN jest ukończenie

kursu i zdanie egzaminu przed komisją właściwą do przeprowadzania egzaminów m.in. na patenty żeglarskie, o której mowa w przepisach ustawy o żegludze śródlądowej, ze znajomości postanowień Europejskiego Porozumienia w sprawie międzynarodowych przewozów materiałów niebezpiecznych śródlądowymi drogami wodnymi. Świadectwo eksperta ADN jest wydawane przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej. Do zadań właściwego miejscowo dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej należy również wydawanie, przedłużanie i cofanie świadectw doradcy do spraw bezpieczeństwa.

3. Rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy

Projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych dostosowuje polskie ustawodawstwo w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych do regulacji ujętych w dyrektywie 2008/68/WE, z uwzględnieniem postanowień ww. aktów prawa międzynarodowego. Celem projektowanej ustawy jest określenie zasad prowadzenia działalności w zakresie krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego, kolejną i żegluga śródlądową towarów niebezpiecznych oraz organów i jednostek realizujących zadania związane z przewozem towarów niebezpiecznych. Do zadań tych należy zaliczyć w szczególności zadania dotyczące nabywania uprawnień do przewozu towarów niebezpiecznych, szkolenia osób realizujących przewóz takich towarów, prowadzenia rejestrów i ewidencji wydawanych dokumentów, np. zaświadczeń ADR, świadectw eksperta ADN, świadectw dopuszczenia pojazdu ADR, świadectwa dopuszczenia statku ADN. Ponadto są to również zadania związane z nadzorem nad przewozem towarów niebezpiecznych, w tym kontrolą tych przewozów.

W zakresie objętym uregulowaniami ustawy znajdują się m.in. obowiązki uczestników przewozu towarów niebezpiecznych i wymagania w stosunku do osób wykonujących czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych oraz regulacje dotyczące środków transportu używanych do przewozu towarów niebezpiecznych.

Zakresem ustawy nie zostanie objęta problematyka dotycząca kontroli spełniania wymagań przez ciśnieniowe urządzenia transportowe. Poprzez nowelizację ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087, z późn. zm.) możliwe będzie stosowanie przepisów tej ustawy do spraw związanych z kontrolą spełniania wymagań przez ciśnieniowe urządzenia transportowe, a szczegółowe regulacje będzie zawierało rozporządzenie wydane na podstawie ww. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.

W art. 2 projektu ustawy wprowadzono definicje najważniejszych użytych w ustawie określeń, w tym: towary niebezpieczne, przewóz drogowy towarów niebezpiecznych, przewóz koleją towarów niebezpiecznych, przewóz żeglugą towarów niebezpiecznych, uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych i osoba wykonująca czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych oraz definicje środków transportowych używanych do przewozu towarów niebezpiecznych.

W art. 3 określono, w jakich przypadkach przepisy ustawy nie mają zastosowania. Zakres wyłączeń odpowiada wyłączeniom przewidzianym w dyrektywie 2008/68/WE, z wyjątkiem przewozu wykonywanego środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub środkami transportu, za które siły zbrojne są odpowiedzialne. Intencją projektodawcy jest, wzorem dotychczasowej regulacji w tym zakresie obowiązującej w przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, utrzymanie zastałego stanu prawnego. Kwestie dotyczące każdego przewozu towarów niebezpiecznych, tj. bez względu na to, kto dokonuje przewozu na terytorium lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powinny znaleźć się w projekcie ustawy. W celu zachowania spójności systemu regulowanej ustawą dziedziny spraw, w art. 4 projektu odsyła się odpowiednio do umowy ADR, Regulaminu RID, umowy ADN a w art. 5 – 7 przytacza się ogólne zakazy lub zezwolenia dotyczące przewozu towarów niebezpiecznych, zgodnie z umowami międzynarodowymi. Zakres tych przepisów odpowiada obecnie obowiązującym regulacjom. W art. 8 projektu wskazano na dopuszczalność odstępstw od przepisów ustawy w przypadku przewozu krajowego towarów niebezpiecznych wykonywanego środkami transportu należącymi do sił zbrojnych lub za które siły zbrojne są odpowiedzialne. Odstępstwa te są zgodne z ADR, RID lub ADN. Szczegółowe warunki wykonywania takiego przewozu, uwzględniającego odstępstwa, określi, w drodze rozporządzenia, Minister Obrony Narodowej. Wprowadzenie tego rodzaju regulacji, w ocenie projektodawcy, wynika z potrzeby uregulowania kwestii istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego.

W art. 9 projektu ustawy określono władze właściwe do wykonywania odpowiednich czynności administracyjnych, jeżeli obowiązki takie wynikają z umowy ADR, Regulaminu RID lub umowy ADN. W stosunku do obecnie obowiązujących regulacji w tym zakresie, treść tego przepisu przenosi dotychczasowe kompetencje Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, Głównego Inspektora Transportu Drogowego i dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej w zakresie egzaminowania i wydawania uprawnień doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych oraz prowadzenia ewidencji doradców na Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego. Celem tak przyjętego rozwiązania było skupienie w jednym miejscu, wspólnym dla wszystkich rodzajów transportu, podstawowych

kwestii związanych z doradztwem w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych. Wszystkie wskazane w tym przepisie organy lub jednostki w zakresie swoich ustawowych kompetencji mogą realizować zadania wynikające z umowy ADR, Regulaminu RID lub umowy ADN. Dotychczasowe kompetencje Dyrektora Urzędu Dozoru Technicznego w sprawach nadzoru nad wytwarzaniem i wykonywaniem badań okresowych butli zostały przeniesione na Dyrektora TDT w ramach ogólnej kompetencji w zakresie warunków technicznych i badań naczyń ciśnieniowych przeznaczonych do przewozu gazów. W art. 9 ust. 2 przewidziano, iż właściwi ministrowie mogą upoważnić, w drodze zarządzenia, na określonych warunkach, podległe lub nadzorowane jednostki do wykonywania czynności w sprawach, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 6 – 8. Jednocześnie w ust. 3 tego artykułu wskazano na organy właściwe do wykonywania określonych czynności w krajowym przewozie towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych. Do organów tych należą: Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych i Szef Wojskowego Dozoru Technicznego.

W art. 10 projektu wskazano właściwość organów wyższego stopnia w sprawach administracyjnych, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 projektu ustawy.

W rozdziale 2 projektu ustawy (art. 11 – 18) uregulowano kwestie związane m.in. z obowiązkami uczestników przewozu towarów niebezpiecznych. Uczestnikami przewozu towarów niebezpiecznych są jednostki wojskowe oraz podmioty wskazane odpowiednio w ADR, RID i ADN, prowadzące działalność związaną z przewozem towarów niebezpiecznych. Te akty międzynarodowe również przewidują określone obowiązki dla tych podmiotów. Projektodawca skonkretyzował i usystematyzował te obowiązki przez wskazanie m.in. trybu lub terminu ich dokonania, czy wskazania organu właściwego w celu wypełnienia obowiązku. Do obowiązków tych należy zaliczyć w szczególności przedsięwzięcie środków bezpieczeństwa w celu zapobieżenia zagrożeniom w związku z przewozem towarów niebezpiecznych (art. 12), wyposażenie osób realizujących przewóz w niezbędne dokumenty wymagane przepisami ustawy i umów międzynarodowych, przeszkolenie osób zatrudnionych lub wykonujących na rzecz uczestnika przewozu czynności związanych z przewozem (art. 13), wyznaczenie doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych (art. 15), zgłoszenie przewozu określonych towarów niebezpiecznych (art. 17). Treść tych przepisów nawiązuje do obecnie obowiązujących regulacji.

W projekcie ustawy zaproponowano obowiązek zgłoszenia przewozu drogowego towarów niebezpiecznych do Głównego Inspektora Transportu Drogowego, przewozu kolejną do Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, przewozu żeglugą śródlądową do dyrektora urzędu żegluga śródlądowej właściwego ze względu na trasę przewozu. Jest to rozwiązanie różniące się od dotychczasowej regulacji. Aktualnie, zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, przewóz

niektórych towarów podlega zgłoszeniu do komendanta wojewódzkiego Policji oraz do komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej. W zaproponowanym przepisie przyjęto rozwiązanie, aby zgłoszenie przewozu szczególnie niebezpiecznych towarów następowało do głównych w skali całego kraju organów, właściwych dla poszczególnych rodzajów przewozu.

W rozdziale 3 (art. 19 – 37) projektu ustawy uregulowano kwestie dotyczące osób wykonujących czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych, a także kwestie uzyskiwania uprawnień w tym zakresie. Do osób wykonujących czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych ustawa zalicza osoby fizyczne zatrudnione przez uczestnika przewozu lub wykonujące czynności na jego rzecz, w tym m.in. kierowców. Art. 20 projektu ustawy określa, jakie wymagania muszą być spełnione przez osobę uprawnioną do kierowania pojazdem przewożącym towary niebezpieczne w przewozie drogowym. Jednym z wymogów wskazanych w ww. przepisie jest obowiązek posiadania zaświadczenia ADR. W tym zakresie przepis nie wprowadza zmian w stosunku do obowiązującej regulacji. Istotną zmianę stanowi natomiast określenie władzy właściwej w zakresie egzaminowania, którą będzie minister właściwy do spraw transportu, a także ustalenie podmiotu właściwego w sprawach wydawania zaświadczenia ADR. W celu właściwej realizacji zadań ministra zaproponowano, aby proces egzaminowania mógł odbywać się z wykorzystaniem już istniejącej infrastruktury wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego. WORD będący samorządową osobą prawną, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) jest uprawniony do przeprowadzania egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami. Posiadana zatem przez WORD infrastruktura będzie mogła posłużyć do realizacji zadań ministra właściwego do spraw transportu. Zgodnie z art. 117 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, WORD może wykonywać inne zadania z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego. Za udostępnienie infrastruktury i techniczną obsługę egzaminu WORD byłby ustawowo uprawniony do pobierania opłaty za egzamin. Osobom niezadowolonym z przebiegu egzaminu będzie przysługiwało prawo do złożenia skargi na przebieg i wynik egzaminu do ministra właściwego do spraw transportu. Opłata za egzamin zawiera w sobie m.in. koszt wydania zaświadczenia ADR. Egzamin dla kierowców pojazdów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej będzie natomiast przeprowadzany w upoważnionej jednostce wojskowej. Zaświadczenie ADR w tym przypadku będzie wydawane przez Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych.

Upoważnienie dla ministra właściwego do spraw transportu do wydania aktu wykonawczego określone w art. 29 projektu pozwoli na szczegółowe uregulowanie kwestii

związanych z przeprowadzaniem egzaminu, uzyskiwaniem zaświadczeń ADR, sposobem przechowywania dokumentacji dotyczącej egzaminu, wzorem zaświadczenia ADR i wysokością opłat. W związku z tym, że WORD mógłby być podmiotem wydającym zaświadczenie ADR, stosownie do przepisu art. 100b ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, będzie on w takim przypadku obowiązany przekazywać dane dotyczące wydanych zaświadczeń ADR do Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (art. 75). Ten sam obowiązek będzie spoczywał na Szefie Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych.

W art. 30 – 36 projektu zawarto regulacje dotyczące eksperta do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych statkami żeglugi śródlądowej, który jest odpowiednikiem kierowcy posiadającego zaświadczenie ADR w przewozie drogowym. Rozszerzono problematykę uregulowaną dotychczas w uchylanych przepisach ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej. Analogicznie do obowiązków i wymagań wobec kierowcy określono w nim, jakie wymagania musi spełniać osoba pełniąca funkcję eksperta ADN. Jednym z wymogów jest posiadanie świadectwa eksperta ADN. Osoby pełniące funkcje eksperta ADN do spraw przewozu gazów lub do spraw przewozu chemikaliów muszą posiadać także odpowiednio świadectwo eksperta ADN do spraw przewozu gazów albo świadectwo eksperta ADN do spraw przewozu chemikaliów. Świadectwa otrzymują osoby, które spełniają określone w ustawie wymagania, ukończyły odpowiedni kurs i złożyły z wynikiem pozytywnym egzamin. Ww. świadectwa wydaje dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej na okres 5 lat, który również prowadzi ewidencję ekspertów ADN. Opłaty za wydanie odpowiednich świadectw i ich wtórników stanowią dochód budżetu państwa. Podobnie jak przy zaświadczeniach ADR, w przypadku świadectw eksperta ADN, właściwą władzą w zakresie egzaminowania będzie minister właściwy do spraw transportu. Organem właściwym w zakresie wydawania świadectw eksperta ADN będzie dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej. Rozporządzenie wydane przez ministra właściwego do spraw transportu określi m.in. szczegółowe warunki i formę egzaminu na eksperta ADN, wzór świadectw, tryb ich wydawania, sposób przechowywania dokumentacji związanej z egzaminowaniem oraz wysokość opłat za egzamin i wydanie wtórnika odpowiedniego świadectwa. Ogólnodostępną ewidencję odpowiednich świadectw eksperta ADN będzie prowadził w systemie elektronicznym Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego.

Brzmienie art. 37 projektu ustawy, który określa, kto ponosi koszty kursów, nie wprowadza zmian w stosunku do obecnie obowiązującej regulacji.

W rozdziale 4 projektu ustawy (art. 38 – 47) uregulowano kwestie dotyczące doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych. Zgodnie z art. 15 projektu uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych jest obowiązany wyznaczyć na swój koszt co

najmniej jednego doradcę do spraw bezpieczeństwa w przewozie towarów niebezpiecznych. W rozdziale tym zamieszczono m.in. kwestie dotyczące procedury uzyskiwania uprawnień doradcy w sposób jednolity dla wszystkich rodzajów przewozu. Jednym z warunków uzyskania świadectwa doradcy jest złożenie z wynikiem pozytywnym egzaminu przed komisją powołaną przez ministra właściwego do spraw transportu. Organem właściwym do wydawania, przedłużania i cofania świadectwa doradcy jest Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego. W celu jak największego ujednoczenia procedur dotyczących wszystkich ujętych w ustawie rodzajów przewozu towarów niebezpiecznych przewidziano część ogólną egzaminu, którą będzie zdawał każdy doradca niezależnie od rodzaju przewozu i część specjalistyczną dotyczącą odpowiednio przewozu drogowego, przewozu koleją lub żeglugą śródlądową. Podobnie jak w przypadku egzaminów kierowców ADR i ekspertów ADN, osobom niezadowolonym z przebiegu egzaminu będzie przysługiwało prawo do złożenia skargi na przebieg i wynik egzaminu do ministra właściwego do spraw transportu. Opłaty za egzamin i wydanie jego wtórnika będą stanowiły przychód Transportowego Dozoru Technicznego. W opłacie za egzamin mieści się również koszt wydania świadectwa doradcy. Opłata za egzamin na doradcę nie będzie pobierana od żołnierzy lub pracowników sił zbrojnych skierowanych na egzamin przez Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych. W przypadku braku spełniania wymagań, o których mowa w ustawie, lub rażącego naruszenia przepisów dotyczących przewozu towarów niebezpiecznych, Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego, będący władzą właściwą w zakresie wydawania świadectw doradcy, cofa, w drodze decyzji administracyjnej, świadectwo doradcy. Dyrektor Transportowego Dozoru Technicznego będzie również prowadzić ewidencję wszystkich doradców do spraw bezpieczeństwa w przewozie drogowym, koleją i żeglugą śródlądową. Zgodnie z upoważnieniem ustawowym art. 47 projektu ustawy, minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, m.in. szczegółowe warunki i formę egzaminu dla doradców, tryb powoływania komisji egzaminacyjnej i wymagania kwalifikacyjne dla jej członków, wysokość opłat za egzamin, tryb wydawania świadectwa doradcy oraz jego wtórnika, a także wzór świadectwa doradcy.

W rozdziale 5 projektu ustawy (art. 48 – 56) została ujęta problematyka działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia kursów doszkalających dla kierowców, kursów na ekspertów ADN oraz kursów dla doradców, a także kontrola tej działalności. Zgodnie z art. 48 projektu ustawy działalność taka podlega wpisowi do rejestru podmiotów prowadzących kursy i mogą ją prowadzić podmioty spełniające określone w tym przepisie warunki. Organem prowadzącym rejestr podmiotów prowadzących kursy jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania podmiotu prowadzącego kurs (art. 50). Opłata za dokonanie wpisu do rejestru podmiotów

prowadzących kursy stanowi dochód budżetu państwa. Art. 51 projektu ustawy nakłada na podmiot prowadzący kursy obowiązki w zakresie przekazywania informacji i sprawozdań odpowiednim, określonym w ustawie, władzom. Kontrola nad prowadzeniem kursów została powierzona marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia kursu (art. 52). Określono zakres kontroli podmiotów prowadzących kursy, uprawnienia osób wykonujących tę kontrolę oraz sposób postępowania w przypadku stwierdzenia w toku kontroli nieprawidłowości. W przypadku stwierdzenia w toku kontroli rażącego naruszenia warunków wykonywania działalności w zakresie prowadzenia kursów, marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu prowadzącego kursy wydaje decyzję administracyjną o zakazie prowadzenia działalności w tym zakresie (art. 54). Minister właściwy do spraw transportu będzie sprawował nadzór w zakresie zgodności z prawem nad wykonywaniem przez marszałka województwa zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, o których mowa w ustawie (art. 55). W drodze rozporządzenia zostaną określone m.in. szczegółowe wymagania w stosunku do podmiotów prowadzących kursy, wzór wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy, wysokość opłaty za wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy, rodzaj i zakres kursów oraz warunki wydawania zaświadczenia potwierdzającego ukończenie kursu (art. 56). Przepisy określające zadania marszałka województwa w zakresie prowadzenia rejestru działalności regulowanej nie odbiegają od obowiązujących obecnie uregulowań.

Rozdział 6 projektu ustawy (art. 57 – 61) określa wymagania dla środków transportu przewożących towary niebezpieczne. Przewóz drogowy towarów niebezpiecznych środkiem transportu wymaga wcześniejszego uzyskania „świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR” (art. 58) wystawianego, w drodze decyzji administracyjnej, na okres roku przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego. Pojazdy należące do sił zbrojnych, przewożące towary niebezpieczne, dla których ADR wymaga wydania świadectwa dopuszczenia pojazdów do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych, powinny posiadać odpowiednie świadectwo dopuszczenia pojazdu do tego przewozu. Takie świadectwo w przypadku przewozów krajowych będzie wystawiał Szef Wojskowego Dozoru Technicznego, natomiast w przypadku przewozów międzynarodowych będzie wystawiał Dyrektor TDT (art. 59).

W art. 60 projektu ustawy przewidziano ten sam wymóg dla statków żeglugi śródlądowej. W tym wypadku świadectwo dopuszczenia statku ADN wystawia dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej na okres 5 lat. Jeżeli statek w wyniku doznanych uszkodzeń nie spełnia wszystkich wymagań dotyczących budowy lub instalacji elektrycznej, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej może na określoną podróż i dla określonego ładunku wydać tymczasowe świadectwo dopuszczenia statku. Szczegółowy tryb wystawiania świadectwa ADR i ADN

oraz ich wzory i wysokości opłat za ich wystawienie i przedłużenie zostanie określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie upoważnienia (art. 61).

Rozdział 7 projektu ustawy (art. 62 – 69) dotyczy zagadnień związanych z nadzorem i kontrolą. Zgodnie z art. 62 projektu, nadzór nad przewozem towarów niebezpiecznych oraz nad jednostkami realizującymi zadania związane z tym przewozem będzie sprawować minister właściwy do spraw transportu. Wynika to ze specyfiki i charakteru wykonywanych przewozów, szczególnego niebezpieczeństwa związanego z tymi przewozami, właściwości merytorycznej w zakresie ADR, RID, ADN, w tym także w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Natomiast nadzór nad przewozem towarów niebezpiecznych środkami transportu należącymi do sił zbrojnych będzie sprawował Minister Obrony Narodowej. Kontrolę przewozu towarów niebezpiecznych przeprowadzają: inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego – w zakresie przewozu drogowego, upoważnieni pracownicy Urzędu Transportu Kolejowego – w zakresie przewozu koleją, upoważnieni pracownicy urzędu żeglugi śródlądowej – w zakresie przewozu żeglugą śródlądową. Ponadto kontroli mogą dokonywać funkcjonariusze Policji, funkcjonariusze Straży Granicznej, funkcjonariusze celni oraz żołnierze Żandarmerii Wojskowej (art. 64). Przedmiotowy zakres przeprowadzanych kontroli określa art. 65. W przypadku, gdy kontrola jest przeprowadzana podczas odprawy granicznej, protokół kontroli będzie sporządzany tylko w sytuacji stwierdzenia naruszeń (art. 66). Art. 67 projektu ustawy określa uprawnienia osób przeprowadzających kontrolę w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości związanych z przewozem drogowym towarów niebezpiecznych.

W rozdziale 8 projektu ustawy (art. 70 – 74) uregulowano kwestię kar pieniężnych za naruszenie obowiązków wynikających z ustawy. Kary te są nakładane w formie decyzji administracyjnej, przy czym, w przypadku przewozu drogowego towarów niebezpiecznych będzie miał zastosowanie tryb określony w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. Wykaz naruszeń został określony w załączniku do projektu ustawy (art. 70). Wpływy z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa (art. 74).

Rozdział 9 projektu ustawy (art. 75 – 96) zawiera przepisy zmieniające, przepisy przejściowe i dostosowujące oraz przepisy końcowe. Zmiany zostaną wprowadzone w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.), ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.)

oraz w ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278). Zmiany te mają charakter dostosowujący do nowo wprowadzanych przepisów.

W przepisach przejściowych określono m.in. utrzymanie ważności dotychczas wydanych świadectw doradcy, zaświadczeń ADR oraz odpowiednich świadectw eksperta ADN, a także świadectw dopuszczenia pojazdu ADR i dopuszczenia statku ADN. Określono, które z przepisów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych, ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej oraz ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym zachowują moc po wejściu w życie ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych. Zaproponowano, aby termin obowiązywania utrzymanych czasowo w mocy aktów wykonawczych wynosił 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Uregulowano sytuację podmiotów prowadzących przed dniem wejścia w życie ustawy kursy w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych. Zaproponowano, aby podmioty, które w dniu wejścia w życie ustawy prowadzą działalność polegającą na prowadzeniu kursów w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, złożyły wniosek o wpis do rejestru podmiotów prowadzących kursy, pod rygorem utraty uprawnień. W ocenie projektodawcy jest to niezbędne w celu dostosowania do nowych wymagań, tj. konieczności wpisu do jednego rejestru podmiotów prowadzących kursy, bez względu na rodzaj prowadzonych kursów. W odniesieniu do przedsiębiorców, którzy w dniu wejścia w życie ustawy są wpisani do rejestru, zaproponowano niższą o 50 % opłatę za wpis do nowego rejestru (art. 87).

W art. 89 jednoznacznie wskazano na przepisy ustawy o systemie oceny zgodności, które mają mieć zastosowanie w przypadku ciśnieniowych urządzeń transportowych, dla których proces poddawania ponownej ocenie zgodności rozpoczął się przed dniem 1 lipca 2007 r. Jest to przepis przejściowy wynikający z obowiązujących w dotychczasowej ustawie o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych przepisów przejściowych. Natomiast w zakresie badań okresowych butli niepodlegających przepisom ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, utrzymano kompetencję Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego, w zakresie tych badań, do czasu wycofania takich butli z eksploatacji (art. 90).

Określono procedurę przekazywania rejestrów i ewidencji organom właściwym do ich prowadzenia na podstawie ustawy. W przepisach końcowych projektu ustawy zamieszczono przepis o utracie mocy obowiązującej dwóch ustaw: ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych i ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych, z wyłączeniem zarówno w jednym, jak i drugim przypadku, przepisów rozdziałów o ciśnieniowych urządzeniach transportowych,

które utracą moc po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Zaproponowano, aby ustawa weszła w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów dotyczących przekazania danych i informacji do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy, danych i informacji z ewidencji doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych oraz danych i informacji do ewidencji ekspertów ADN, a także dotyczących obowiązku przekazania katalogu pytań egzaminacyjnych, które wejdą w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy, art. 79 ust. 1, który wejdzie w życie po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy oraz art. 84, który wejdzie w życie z dniem ogłoszenia.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt ustawy został udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury. W trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa żaden z podmiotów zajmujących się działalnością lobbingską w procesie stanowienia prawa nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem przedmiotowej ustawy.

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy dokonuje wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/68/WE z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych, dyrektywy Komisji 2010/61/UE z dnia 2 września 2010 r. dostosowującej po raz pierwszy do postępu naukowo-technicznego załączniki do dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz. Urz. UE L 233 z 03.09.2010, str. 27) oraz dyrektywy Rady 95/50/WE z dnia 6 października 1995 r. w sprawie ujednoczonych procedur kontroli drogowego transportu towarów niebezpiecznych (Dz. Urz. WE L 249 z 17.10.1995, str. 35). Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje przedmiotowy projekt

Projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych dotyczy:

- podmiotów uczestniczących w przewozie towarów niebezpiecznych, w tym w szczególności przewoźników, nadawców, odbiorców, załadowców, pakujących, napelniających, zarządców infrastruktury,
- osób wykonujących czynności związane z przewozem towarów niebezpiecznych, w tym kierowców, doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych,
- podmiotów prowadzących działalność w zakresie prowadzenia kursów, o których mowa w ustawie.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy, w ramach konsultacji społecznych, został przesłany do następujących podmiotów:

- 1) Instytut Transportu Samochodowego;
- 2) Izba Gospodarcza Transportu Lądowego;
- 3) Stowarzyszenie Doradców ds. Bezpieczeństwa Przewozu Towarów Niebezpiecznych Koleją;
- 4) Stowarzyszenie Doradców ds. Transportu Towarów Niebezpiecznych;
- 5) Związek Polskich Armatorów Śródlądowych;
- 6) Związek Województw RP;
- 7) Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych;
- 8) Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego.

W ramach prowadzonych konsultacji społecznych uwagi do projektu ustawy zostały zgłoszone przez Instytut Transportu Samochodowego (ITS), Izba Gospodarcza Transportu Lądowego (IGTL), Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych (ZMPD), Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego (OZPTD), Stowarzyszenie Doradców ds. Transportu Towarów Niebezpiecznych (DGSA) oraz Związek Województw RP, w ramach tego Związku – województwa: Dolnośląskie, Kujawsko-Pomorskie, Małopolskie, Mazowieckie, Podlaskie, Świętokrzyskie, Warmińsko-Mazurskie,

Zachodniopomorskie. W wyniku ich rozpatrzenia uwzględniono jedynie zasadne uwagi merytoryczne:

- uwzględniono wnioski Zarządu Województw RP, dotyczące zwiększenia skuteczności nadzoru nad ośrodkami szkolenia i doprecyzowano brzmienie art. 19 ust. 1 pkt 1, polegające na wprowadzeniu obowiązku przekazywania informacji zawierającej również harmonogram rozkładu zajęć,
- uwzględniono wniosek Zarządu Województw RP, dotyczący doprecyzowania w art. 19 ust. 1 pkt 4 informacji przekazywanych wojewodzie w sprawozdaniu, którego obowiązek składania nałożony został na ośrodki szkolenia,
- uwzględniono wniosek Związku Województw RP dotyczący pozostawienia marszałkom województw kompetencji w zakresie kontroli podmiotów prowadzących kursy, o których mowa w ustawie,
- uwzględniono wniosek IGTL dotyczący dodania słowa „wagonów” w art. 7 ust. 1 projektu ustawy,
- uwzględniono wniosek IGTL, aby dodać słowo „Prezesa” w art. 14 ust. 2 pkt 1 lit. b.
- uwzględniono uwagę DGSA dotyczącą art. 2 ustawy przez usunięcie definicji „czynności związanych z przewozem towarów niebezpiecznych”,
- uwzględniono uwagę DGSA dotyczącą skreślenia art. 4 ust. 2 odwołującego się do ustawy – Prawo atomowe,
- uwzględniono uwagę DGSA dotyczącą uwzględnienia w art. 6 pkt 2 lit. b również nadwozi pojazdów do przewozu luzem towarów niebezpiecznych,
- uwzględniono propozycję DGSA i OZPTD dotyczącą rezygnacji z konieczności odbywania kursów doskonalących przez doradcę,
- uwzględniono uwagę DGSA dotyczącą wpisu do rejestru przedsiębiorców przez modyfikację wymagań, tak aby nie dyskryminować przedsiębiorców zagranicznych,
- uwzględniono uwagę DGSA dotyczącą precyzyjnego określenia do którego komendanta wojewódzkiego Policji i Państwowej Straży Pożarnej należy zgłaszać przewóz towarów niebezpiecznych,
- uwzględniono uwagę OZPTD i wykreślono z ustawy przepisy dotyczące wzajemnego uznawania świadectw dopuszczenia pojazdów do przewozu niektórych towarów niebezpiecznych,
- uwzględniono uwagę OZPTD dotyczącą utrzymania nadzoru marszałka województwa nad systemem szkolenia i egzaminowania,

- uwzględniono uwagę OZPTD dotyczącą szczegółowego określenia w ustawie zakresu egzaminu poprzez modyfikację art. 8 ust. 6 ustawy i pozostawienie w nim jedynie ogólnego zakresu egzaminu,
- uwzględniono uwagę DGSA i OZPTD dotyczącą zrezygnowania z nakładania na podmiot prowadzący kurs obowiązku przesyłania listy kierowców przystępujących do egzaminu,
- uwzględniono uwagę ZPMD dotyczącą rezygnacji z umieszczenia w ustawie wymogu dla doradców posiadania dwuletniego doświadczenia związanego z transportem,
- uwzględniono uwagę ZPMD i zmodyfikowano listę podmiotów uprawnionych do kontroli przewozu towarów niebezpiecznych, m.in. ograniczając kompetencje SOK do kontroli jedynie na obszarze kolejowym.

W projekcie nie uwzględniono następujących wniosków:

- nie uwzględniono propozycji ITS dotyczącej dodania do ustawy regulacji zwalniających z obowiązku stosowania umowy ADR do przewozów wykonywanych przez Policję. Projekt ustawy stanowi wdrożenie postanowień dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych, której przepisy stanowią, że dyrektywa nie dotyczy transportu towarów niebezpiecznych pojazdami, wagonami i statkami należącymi do sił zbrojnych lub pojazdami, wagonami i statkami, za które siły zbrojne są odpowiedzialne. Taki przepis znalazł się w związku z tym w art. 3 projektowanej ustawy,
- nie uwzględniono propozycji ITS, aby przewodniczącego komisji egzaminacyjnej na egzamin powoływał wojewoda, natomiast pozostałych członków komisji wyznaczał na wniosek ośrodka szkolenia. Powołanie komisji egzaminacyjnej przez jednostkę upoważnioną przez ministra ma zapewnić bezstronność odnośnie osób wchodzących w jej skład, co w konsekwencji zapewni również obiektywność prowadzonego postępowania egzaminacyjnego,
- nie uwzględniono również wniosku ITS odnoszącego się do zmiany terminu wejścia w życie poszczególnych przepisów ustawy (zgodnie z propozycją miałyby to być 1 stycznia 2015 r.), aby informację dotyczącą osób, które zdały egzamin i otrzymały zaświadczenie ADR mógł nadal przekazywać do centralnej ewidencji kierowców ośrodek szkolenia. Przyjęte w art. 23 rozwiązanie umożliwi sprawną realizację zadań, o których mowa w tym przepisie, przez jednostkę upoważnioną przez ministra, która

będzie posiadała odpowiednie informacje oraz dane celem przekazania ich do centralnej ewidencji kierowców,

- nie uwzględniono propozycji ITS dotyczącej określenia zasad przewożenia towarów niebezpiecznych w autobusach, gdyż szczegółowe wyłączenia wynikające z charakteru przewozów zawarte są w rozdziale 1.1.3 umowy ADR i będą miały zastosowanie także w tym przypadku,
- nie uwzględniono wniosków Zarządu Województw RP odnoszących się do umowy ADR, dotyczących konieczności implementacji postanowień umowy międzynarodowej ADR do porządku prawa krajowego ze względu na jego bezzasadność,
- nie uwzględniono wniosku Zarządu Województw RP odnoszącego się do szczegółowego uregulowania elementów składających się na koszty egzaminu (art. 8 ust. 4 i 5). Przepis wyraźnie stanowi, że koszt egzaminu, o którym mowa w tym przepisie, w tym wynagrodzenie członków komisji egzaminacyjnej, ponosi podmiot prowadzący kurs, określony w art. 17 ust. 2 i 3. Jednocześnie nie przewiduje się obciążenia ośrodka szkolenia kosztami związanymi z tłumaczeniem testów egzaminacyjnych na język obcy (w przypadku kursów organizowanych w Polsce dla kierowców nie posiadających znajomości języka polskiego),
- nie uwzględniono uwag DGSA oraz OZPTD dotyczącej zmiany tytułu ustawy na „ustawa z dnia ... o lądowym przewozie towarów niebezpiecznych” – zakres przedmiotowy ustawy wynika z jej art. 1,
- nie uwzględniono uwag IGTL, DGSA, OZPTD i ZMPD odnośnie do przepisów dotyczących katalogu pytań na egzamin dla doradców, gdyż kwestie dotyczące ww. katalogu zostały wykreślone z ustawy i zostaną uregulowane w akcie wykonawczym,
- nie uwzględniono uwagi DGSA dotyczącej wykreślenia art. 9 ustawy,
- nie uwzględniono uwagi OZPTD dotyczącej utrzymania w mocy dotychczasowych aktów wykonawczych, gdyż wraz z ustawą o przewozie towarów niebezpiecznych wejdą w życie wydane na jej podstawie nowe akty wykonawcze,
- nie uwzględniono uwagi OZPTD dotyczącej wydawania zaświadczeń ADR, gdyż zgodnie z projektem ustawy zaświadczenie będzie wydawane przez jednostkę upoważnioną przez właściwą władzę, tj. ministra właściwego do spraw transportu, co jest zgodne z postanowieniami ADR,
- nie uwzględniono uwag DGSA, OZPTD i ZMPD dotyczącej dyskryminującego charakteru ustawowych wymagań dla doradców – określone w ustawie wymagania są takie same dla doradców polskich i zagranicznych,

- nie uwzględniono uwagi ZMPD dotyczącej rezygnacji z umieszczenia w projekcie ustawy definicji i określeń – słowniczek ustawowy jest konieczny, gdyż umieszczone w nim pojęcia są stosowane w dalszej części ustawy i powinno być jasno określone, co należy przez nie rozumieć,
- nie uwzględniono uwagi ZMPD dotyczącej pozostawienia kompetencji do wydawania zaświadczeń ADR przez ośrodki szkolenia – przekazanie tych kompetencji administracji publicznej ma na celu zapewnienie jednolitego systemu wydawania zaświadczeń i ujednoczenie ich formy.

Ponadto uwzględniono słuszne uwagi redakcyjne.

Projekt ustawy został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych nie przewiduje rozwiązań powodujących zmianę poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych.

W projekcie ustawy proponuje się ujednoczenie organów w zakresie prowadzenia kontroli podmiotów prowadzących kursy, o których mowa w ustawie. Dotychczas w zakresie przewozu kolejną nadzór nad podmiotami prowadzącymi ośrodki szkolenia osób na rzecz tych przewozów sprawował Prezes Urzędu Transportu Kolejowego. W zakresie przewozu żeglugą śródlądową obowiązujące przepisy prawne nie zawierały w tym zakresie stosownych i wystarczających regulacji. W odniesieniu natomiast do przewozu drogowego odpowiedni nadzór sprawował organ wykonawczy jednostki samorządu województwa – marszałek województwa. Należy zaznaczyć, że marszałkowie województw wykonywali zadania związane z nadzorem nad podmiotami prowadzącymi kursy uregulowane w przedmiotowym projekcie ustawy w ramach zadań zleconych z zakresu administracji rządowej.

W projekcie ustawy postanowiono, aby kontrola cywilnych podmiotów prowadzących kursy w zakresie wszystkich określonych w ustawie rodzajów przewozu drogowego towarów była sprawowana przez jeden organ – marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce prowadzenia kursu. Zgodnie z art. 55 ust. 1 zadania w zakresie kontroli, o której mowa wyżej, będą wykonywane przez marszałka województwa jako zadania zlecone z zakresu administracji rządowej. W zakresie przewozu drogowego sytuacja nie ulegnie zmianie, ponieważ w chwili obecnej zadania te również są wykonywane przez marszałka województwa. Nowe zadania w tym zakresie będą dotyczyły przewozu kolejną i żeglugą

śródlądową, jednak uwzględniając niewielką liczbę ośrodków prowadzących kursy w zakresie przewozu koleją i przewozu żegluga śródlądową, ocenia się, że przyjęte rozwiązanie nie spowoduje niekorzystnych skutków finansowych dla marszałków województw. Zadania zlecone marszałkom wykonywane jako zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, tj. prowadzenie rejestru podmiotów prowadzących kursy i kontrola takich podmiotów, będą finansowane z budżetu państwa. Podkreślić należy, że za pozostawieniem kompetencji w zakresie kontroli podmiotów prowadzących kursy marszałkom województw pozytywnie wypowiedzieli się sami przedstawiciele urzędów marszałkowskich. Przyjęte rozwiązanie będzie nawiązywało do obecnie obowiązujących regulacji w tym zakresie. Podmioty prowadzące kursy będą zobowiązane uiścić opłatę za dokonanie wpisu do rejestru podmiotów prowadzących kursy, która będzie stanowić dochód budżetu państwa. Dotychczas opłata ta stanowiła dochód budżetów gmin, przy czym należy zauważyć, że gminy i ich organy w przeciwieństwie do marszałków województw nie wykonywały żadnych zadań w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych. Szacuje się, że wykonywanie zadań związanych z kontrolą podmiotów prowadzących kursy, w tym prowadzenie określonych w ustawie ewidencji, nie będzie wymagało zwiększenia kwoty dotacji celowych z budżetu państwa na pokrycie kosztów nowych zadań zleconych marszałkowi województwa.

Przewiduje się, że wejście w życie proponowanych rozwiązań, w tym zniesienie obowiązku wykonywania określonych w projekcie ustawy zadań, obniży koszty działalności Urzędu Transportu Kolejowego albo umożliwi przesunięcie pracownika do wykonywania innych zadań, których realizacja była ograniczona ze względu na braki etatowe (np. związane z wdrożeniem III pakietu kolejowego).

Kwestie związane z ustaleniem wysokości środków finansowych dla właściwych jednostek będą weryfikowane w kolejnych latach budżetowych.

Planowane zmniejszenie wpływów bądź kosztów związanych z wykonywaniem zadań z zakresu przewozu koleją towarów niebezpiecznych powinno być realizowane na etapie prac nad ustawą budżetową na kolejny rok.

W art. 41 ust. 3 projektu ustawy przewidziano konieczność powoływania przez ministra właściwego do spraw transportu komisji egzaminacyjnej przeprowadzającej egzamin kończący kursy dla doradców do spraw bezpieczeństwa w przewozie towarów niebezpiecznych. Nałożenie obowiązku powoływania komisji egzaminacyjnej na egzamin, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 projektu ustawy, spośród osób posiadających wiedzę w zakresie bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych nie wpłynie i nie spowoduje wzrostu kosztów działalności resortu w przypadku podjęcia takich działań przez ministra właściwego do spraw transportu.

W projekcie ustawy nałożono na Dyrektora TDT obowiązki związane m.in. z wydawaniem, przedłużaniem ważności i cofaniem, w drodze decyzji administracyjnej, świadectwa doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych, prowadzeniem ewidencji doradców, sprawdzaniem statków pod względem spełnienia przez nie dodatkowych wymagań technicznych i wydawaniem świadectw dopuszczenia pojazdu ADR. W projekcie ustawy przewiduje się konieczność uiszczenia opłaty za egzamin na doradcę, przedłużenie świadectwa doradcy oraz wydanie jego wtórnika, a także za wydanie świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR. Opłaty te będą stanowiły przychód TDT i będą przeznaczone na finansowanie działań podejmowanych i wynikających z projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych. Zakłada się, że wpływy z pobranych opłat będą pokrywały koszty wynikające z przyznanych Dyrektorowi TDT nowych zadań. Dotychczas za wydanie świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR była pobierana opłata skarbowa w wysokości 132 zł, stanowiąca dochód budżetu jednej gminy (Warszawa) niewykonującej żadnych zadań związanych z wydawaniem takiego świadectwa. Dlatego celowe jest ustanowienie tej opłaty jako przychodu TDT, który będzie służył pokrywaniu kosztów wydawania świadectw ADR przez TDT. Szacuje się, iż rocznie wydawanych jest ok. 15 000 świadectw dopuszczenia pojazdu ADR, co przy opłacie w wysokości 132 zł daje kwotę 1 980 000 zł – o tyle ulegną zmniejszeniu dochody budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

W przypadku przedmiotowej ustawy nie będzie miał zastosowania art. 50 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), ponieważ projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych nie przewiduje zmiany poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych, w tym jednostek samorządu terytorialnego. Wprawdzie, jak wskazano wyżej, ze względu na likwidację opłaty skarbowej za wydanie świadectwa dopuszczenia pojazdu ADR zmianie ulegnie wysokość dochodów gminy Warszawa, jednak dochody te nie wiązały się z koniecznością wykonywania jakichkolwiek zadań w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych, a wprowadzane ustawą rozwiązania nie oznaczają nałożenia na tę jednostkę konieczności ponoszenia jakichkolwiek wydatków. W związku z powyższym należy uznać, że wprowadzone regulacje nie będą miały wpływu na wydatki tej jednostki samorządu terytorialnego.

Dochód budżetu państwa będą stanowiły opłaty za wydanie świadectw eksperta ADN (w tym także eksperta do przewozu gazów i chemikaliów) i ich wtórników oraz za wydanie świadectwa dopuszczenia statku ADN. Dochodem budżetu państwa będą także administracyjne kary pieniężne przewidziane w rozdziale 8 ustawy, nakładane za naruszenie przepisów ustawy. W okresie od 1 stycznia 2009 r. do 30 czerwca 2010 r. Inspekcja Transportu Drogowego skontrolowała 31 042 pojazdów w zakresie przewozu drogowego

towarów niebezpiecznych, stwierdzając 3 296 naruszeń. Ogółem w ww. okresie na podstawie wydanych decyzji ITD nałożyło kary na kwotę 107 978 690 zł. Brak danych, jaką część z tej kwoty stanowiły kary za naruszenia związane z przewozem drogowym towarów niebezpiecznych. W zakresie przewozu towarów niebezpiecznych koleją i żeglugą śródlądową w 2010 r. nie nałożono administracyjnych kar pieniężnych.

Opłacie będą podlegały również egzamin kończący kurs ADR oraz przedłużenie i wydanie wtórnika zaświadczenia ADR. Opłaty tę będą stanowiły przychód jednostki, o której mowa w art. 23 projektu ustawy i będą pokrywały koszty wynikające z przyznanych tej jednostce zadań.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie projektu ustawy nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

W projekcie ustawy przewiduje się, że uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych jest obowiązany wyznaczyć na swój koszt, co najmniej jednego doradcę do spraw bezpieczeństwa w przewozie towarów niebezpiecznych, właściwego ze względu na zakres wykonywanego przewozu lub czynności z nim związanych.

Przyjęcie rozwiązania, polegającego na konieczności wyznaczenia doradcy nie spowoduje wzrostu kosztów działalności uczestników przewozu towarów niebezpiecznych ponieważ powieła rozwiązania obecnie obowiązujące.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie projektu ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.

TABELA ZGODNOŚCI

1.	nr celex / nr naturalny / zmiany dyrektywy			
	2008/68/WE			
2.	tytuł dyrektywy			
	Dyrektywa 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych			
3.	organ bądź organy administracji rządowej odpowiedzialne za transpozycję dyrektywy			
	Ministerstwo Infrastruktury			
4.	wykaz aktów normatywnych transponujących przepisy dyrektywy			
	Projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;			
5.	przepis dyrektywy	przepis polski (jednostka redakcyjna/akt normatywny)	organ / organy administracji rządowej odpowiedzialne za transpozycję dyrektywy	ocena stanu transpozycji

Art. 1 ust. 1	Art. 1 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;	Ministerstwo Infrastruktury	Transpozycja pełna
Art. 1 ust. 1 pkt a	Art. 8 ust. 1 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;		
Art. 1 ust. 1 pkt b – d	Art. 3 pkt 2 – 4 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;		
Art.1 ust. 2 - 5	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 2 pkt 1 - 3	Art. 2 pkt 1 - 3 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;	Ministerstwo Infrastruktury	Transpozycja pełna
Ar. 2 pkt 4 - 6	Art. 2 pkt 12 – 14 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;		
Art. 3 ust. 1	Art. 5 ust. 2 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;	Ministerstwo Infrastruktury	Transpozycja pełna
Art. 3 ust. 2	Art. 5 ust. 1 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;	Ministerstwo Infrastruktury	Transpozycja pełna
Art. 4	Art. 4, Art. 5 ust. 1 projektu ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych;	Ministerstwo Infrastruktury	Transpozycja pełna
Art. 5	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 6	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art.. 7	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 8	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji

Art. 9	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 10	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 11	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 12	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 13	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Art. 14	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Załącznik I	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Załącznik II	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji
Załącznik III	-	Ministerstwo Infrastruktury	Nie wymaga transpozycji